

KAZANMAK İSTEYEN İŞÇİ SINIFININ YAPACAKLARI

Bir ülkede kapitalizm ne denli gelişkin ve bunun sonucu işçi sınıfı nicelik olarak ne kadar büyük ve ne kadar örgütlü olursa olsun, işçiler eğer sınıf mücadelesinin çeşitli pratik deneylerinden geçmemişlerse, mücadelenin farklı biçimlerinin birikimine sahip değillerse, henüz bir devrimi gerçekleştirebilecek, iktidarı ele geçirebilecek konuma gelememişler demektir. Ekonominin farklı evrimsel aşamalarında ve kültürel, politik vb. durumlara bağlı olarak, farklı mücadele biçimlerine başvurmuş bir işçi sınıfı hareketi, yeni koşulların karşısına çıkacağı her mücadele biçimine çok çabuk ayak uydurur, devrimi gerçekleştirecek bilgi ve pratiğe sahip olur. Elini kolunu bağlamayan, ama mücadelenin her biçimine hakim olan bir işçi sınıfı hareketi, iktidarı alacak olgunluğa ulaşmış demektir.

Türkiye ve K.Kürdistan'da işçi sınıfı, son 35 yıl içinde yoğun ve zengin bir mücadele deneyiminden geçti. Bu süre içinde silahlı mücadele, politik mücadelenin başka biçimleri, ekonomik mücadelenin farklı biçimleri (grev, direniş, fabrika işgalleri, genel grev, sokak gösterileri vb.); örgütlenme alanında illegal örgütlenme, yasal çalışma (yayın, dernek, sendika vb.) ve her iki biçimin koordinasyonu, yani illegal mücadelenin temel alınması, bunun temel çalışmayla birleştirilmesi... Türkiye ve K.Kürdistan işçi sınıfı, tüm bu alanlarda son derece zengin bir deneyime sahiptir. Bu bakımdan dünyadaki çeşitli ülkelerin işçi sınıfı hareketlerinin deneyimlerinden daha gelişmiş bir deneyimi temsil eder. Burjuvazi, karşısına, hangi mücadele biçimini çıkarırsa çıkarsın, her mücadele biçimini karşılayacak gelişkinliğe sahiptir. Ancak, politik, kültürel ve sanatsal mücadele alanlarına hakim bir işçi sınıfı devrim gerçekleştirebilir ve yeni bir toplumsal sisteme geçebilir. Türkiye ve K.Kürdistan işçi sınıfı, mücadelenin tüm bu deneyimlerini tamamen devrimci bir anlayışla yeniden ele alıyor. Bu konuda, kazanmak isteyen her devrimci sınıf gibi davranıyor.

Devrimci bir sınıf, işçi sınıfı, kazanmak için mücadele veren bir sınıf olarak yalnızca mücadele etmekle kalmaz, verilen mücadeleyi, yürünen yolu, dönüp tekrar tekrar gözden geçirir. Devrimci bir sınıf bu işi mutlaka yapar. O zaman, hangi eksikliklerinin ve zaaflarının olduğunu, toyluklarının neler olduğunu ve yenmek için daha neler yapması

gerektiğini irdeler, ilerisi için belli sonuçlar çıkarır. O güne dek yapılan mücadeleler ve pratik deneyimlerin hepsi, henüz kazanması için yeterli değildir, henüz kazanamamıştır. O halde kazanmak için yapılması gereken mücadele ve geçmesi gereken pratik yollar var; ama nasıl kazanacağını, ancak, öncelikle yürüdüğü yolu yeniden gözden geçirerek kavrayabilir.

Devrimci bir sınıf, yalnızca kendi deneyimlerini göz önünde bulundurmaz. Emek-sermaye ilişkisi, kapitalizmin olduğu her yerde aynı özelliği gösterir. Her ülke işçi sınıfı, dünya işçi sınıfının deneyimlerini öğrenir. İşçi sınıfının öğreneceği çok zengin bir enternasyonal işçi hareketi mücadelesi var. Farklı zamanlarda, farklı yerlerde işçi

sınıfı hareketinin yaptığı hataları tekrar etmemek için onların geçtikleri yolları tam anlamıyla irdeler. Buradan kendi mücadelesi için sonuçlar çıkarır. Dünya proletaryasının mücadele deneyimi, teori-pratiği tek tek ülkelerin işçi sınıflarının deneyimlerinden daha kapsamlı, içerik olarak da daha zengindir. İşçi sınıfı kendi durumunu, geçmekte olduğu ve geçeceği yolları, dünya proletaryasının mücadele tarihinde bulabilir.

Türkiye ve K.Kürdistan işçi sınıfı hareketi, kendi deneyimlerini yeniden ele alıp, yürüdüğü yolu sık sık gözden geçirirken, aynı zamanda dünya proletaryasının devrimci deneyimlerinden de öğreniyor. Denilebilir ki, Türkiye ve K.Kürdistan işçi sınıfı, dünya proletarya devrimleri deneyimlerini öğrenmede üzerine düşeni yapan, dünyanın en ileri işçi sınıfı müfrezeleri arasındadır. Bunun nedenleri var elbette. Çünkü Türkiye ve K.Kürdistan, dünyada devrime en yakın ülkeler arasındadır. Yıllardır devrimci durum yaşıyor, devrim, güçlü bir olasılık haline gelmiştir. İçinde bulunduğu bu devrimci koşullar, işçi sınıfının, tüm devrim deneyimlerini etrafı olarak öğrenmeye zorluyor. Devrimci bir sınıf, devrimi yapmak isteyen bir sınıf, böyle davranır.

İşçi sınıfı, tüm emekçileri kapitalizmin baskısından kurtarmadan kendisini kurtaramaz. Diğer emekçileri kurtarmak için onlara öncülük etmesi şarttır. Devrimci öncülük görevini ancak pratikte devrimci bir sınıf olarak hareket ederek yerine getirebilir. Yani işçi sınıfı, devrimdeki önderliğini yalnızca teorik olarak ilan etmekle yetinemez, bunu esas olarak pratikte yerine getirir. Dünyayı dönüştürecek güç, devrimci eylemdir, yalnızca devrimci eylem. Halk kitleleri işçi sınıfını pratikte görerek onu izlerler. Bunun için, işçilerin her türlü meslek dar kafalılığından kurtulması, küçük burjuva yaşam tarzını pekiştirecek biçimde hareket etmemesi gerekir. Öncü bir sınıf, devrimci bir sınıf, özverili bir sınıftır. Devrimci bir özveri olmadan, kendi dar çıkarları yerine tüm emekçilerin kurtuluşu için çaba harcamadan, öncülük görevini yerine getiremez. Devrimci öncülük görevini yerine getirecek olanlar, meslek darlığı içerisinde olan, küçük burjuva yaşam tarzına bağlı olan işçiler değil, işçi sınıfının en yoksul, en dinamik ve özveri gösterebilen devrimci kesimi olacaktır. □

İNANILMASI GÜÇ BİR RAKAM!

Bir keresinde ünlü yazar Mark Twain, yalanları şöyle ayırmış. "yalanlar, daha berbat yalanlar ve istatistikler." Özellikle Türkiye İstatistik Kurumu'nun son bir kaç yılda, hemen her konuda açıkladığı rakamlara bakınca, ünlü yazara hak vermemek elde değil. Yine de kimi zaman rakamlar ilgi çekici olabiliyor. Hele ki, olağanüstü büyük değişiklikleri ifade eden rakamlarsa, üzerinde durup düşünmeye değer.

Şimdi, çoğunluğu AKP dönemine ait olan böyle bazı ilgi çekici rakamları alt alta sıralayacağız. İstatistik verileriyle arası hoş olmayan okuru sabıra davet ediyoruz. Olmadı, listedeki son satırı okusun. Orada açıklanan gerçek, listedeki rakamların öylesine acı ve sersemletici bir sonucudur ki, bu rakamları sabırla okumaya değer. Listemiz şöyle:

* 1994'ten bu yana son 12 yılda, yalnızca iç borca ödenen para 1 trilyon YTL'yi aştı. Eski TL cinsinden ifade edersek 1 kentrilyon (bin katrilyon) TL. Bu rakama dış borç ödemeleri dahil değil.

* Son üç yılda bankalardaki yabancı sermaye oranı %5'lerden, %50'nin üzerine çıktı.

* Birleşme ve satın almalar yoluyla yoğunlaşmış tekelleşen sermaye değeri 2002'de bir milyon dolardan 2005'te 30.4 milyar dolara çıktı. Artış % 2668.

* Bankalardaki para hesaplarının yaklaşık yarısı, müşterilerin sadece %2.4'üne ait. Buradan yola çıkan kimi uzmanlar, Türkiye'deki toplam senedin %60'ının sadece %3'ün elinde olduğunu ifade ediyorlar.

* Borsada işlem gören çoğu fonların 2002-2005 arasındaki karlarının % 6000'i geçtiği hesaplanıyor.

Sermayedeki bu muazzam merkezleşme ve yoğunlaşmaya karşılık;

* AKP iktidardan döneminde protesto edilen senet tutarı dört kat (%400) kredi borçlarını ödemeyenlerin yansı beş kat (%500), kredi kartı borçluların %800, karşılıksız çek %54 ve yasaklıların sayısı %1129 arttı.

* 2000 yılında çoğu emekçi olan ailelerin borç miktarı 6.7 milyar YTL idi. 2006 yılında bu rakam 63.5 milyar YTL oldu. Büyüme %850.

* 1989-2006 arasında, işsizler istatistiğine sokulmayan, iş bulma umudunu kaybedenlerin sayısı 18 kat (%1800) artış gösterdi.

* Ekonomist Mustafa Sönmez, TÜİK'in gelir dağılımı tablolarının, zenginler yönünden %60 saptırma içerdiğini hesaplıyor. Buna rağmen, TÜİK'in rakamlarına göre dahi, en zengin %5 ile en yoksul %5 arasında, tam 23 kat fark var.

* Ve nihayet, bu listenin son satır... Son bir yıl içerisinde mala karşı işlenen bireysel suç sayısında %60 artış ol-

muş.

İnanılması güç bir rakamdır bu, bir patlamadır. Dünyayı ve toplumları yerleşik normlara, statik olgulara ve tedrici gelişmelerle açıklamaya alışkın olan burjuva sosyologları, nice toplum mühendisinin cümle alemi, bu %60'ı açıklayabilirler mi? %5 değil, %10 değil. Küçük rakamlarla ifade edilen tedrici gelişmeler, burjuva sosyologları için önemli olabilirlerdi. Ama onların sözlüğünde bireysel suçlarda sadece bir yıl içinde %60 artışı açıklayacak rakam yok. Burada devrimin sözlüğü devreye giriyor. Söz onda-

dır.

Olağanüstü dönemlerin öne çıkan karakteristik özelliği, olayların tedrici değil, "sıçramalı gelişim"lerle ilerlemesidir. Olaylar, doğrusal bir çizgi boyunca ilerlemez. Öyle ki, başka dönemlerde belki onlarca yıl içinde ancak sonuçlanabilecek dönüşümler, her sıradan insanın çıplak gözle algılayabileceği denli şiddetli, apaçık yaşanır. Bireysel suçlardaki %60 artış gibi, kimi zaman algıyı zorlarlar, insanı affaltır. Listenin diğer rakamları da, en az %60 gibi, tedrici gelişimi değil, sıçramaları anlatır. Ve % 60'ların gizemi, asıl diğerlerinde mevcuttur.

Bir yanda servetin yoğunlaşması, diğer yandaysa, sefaletin yoğunlaşması şimdi öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, varılan noktada burjuva toplumu ayakta tutan bütün temel direkleri çatırdar ve toplum, inanılması güç bir hızla çözülür ve çöker. İşte bu %60 takımı, burjuva toplumun "çözülüş ve çöküş" rakamıdır; eşik aşılmıştır. Tıpkı belli bir sıcaklığa ulaşan suyun hızla buharlaşması gibi, nicelik birikimi nitel dönüşümleri zorluyor. mala karşı işlenen bireysel suçlarda sadece beş yıl içinde görülen %60 artış, tekeli sermaye ve servet birikimine karşı açılan "bireysel" savaşın rakamıdır. Bir iç savaş ilanıdır, bir iç savaşta ancak böylesi muazzam artışlar yaşanır.

Bu Yakıcı Lavlar Nereye Akar

Araştırdığımızda görülecektir ki, aynı servet ve sefalet yoğunluğu hemen tüm kapitalist ülkelerde mevcuttur. Örneğin ABD, orada emekçilerin hemen tümünü içeren nüfusun %50'lik kesimi, toplam zenginliğin sadece %2,5'ine sahip. Oysa en zengin %1, tüm servetin %35'ini elinde tutuyor. Avrupa'nın emperyalist-kapitalist ülkelerinde de buna benzer bir tablo egemen ancak ABD'de son birkaç yılda görülmemiş ölçüde yaygın işçi eylemleri meydana geliyor. Avrupa ülkelerinde ise hem işçiler, hem de küçük üreticiler, tekellerin ezici hegemonyasına karşı hep birlikte, yeni örgütlü ve kitlesel bir hareket içindeler. Eğer sözünü ettiğimiz bu ülkelerde, varolan muazzam servet-sefalet uçurumuna rağmen bireysel suçlarda patlama yaşanmıyorsa, nedeni bu kitlesel-örgütlü sınıf hareketidir.

Bu topraklarda ise, işçi sınıfının emek örgütü sendikaları yönetenler ya bizzat burjuvadırlar, ya da onların sadık uşaklarıdır. Servet ve sefaletin olağanüstü yoğunlaştığı son birkaç yılda, burjuva sendikacılığın olağanüstü hareketsizliğinin altında, işte bu sınıf gerçeği yatar.

Küçük esnaf, küçük üretici köylü örgütleri de benzer burjuva anlayışla yönetiliyorlar. Oysa, bu küçük mülk sahibi sınıflar arasında hakim olan sabırsız öfke, herşeyi alt üst edecek güçtedir. Nitekim 2001 yılı Nisan ayında, Esnaf O-

dalarının Ankara'da yaptıkları miting, meclisi ele geçirme hareketi ve bir açık ayaklanmaya dönüştü. Ve yine Ziraat Odalarının 2006'da yaptığı Fındık Mitingi, Ordu'da bir ayaklanma provasına dönüştü. Bu mitingler, her iki örgütün yaptıkları son eylem oldu. Bir daha ne miting yaptılar, ne de esnafın, çiftçinin şikayetlerini dile getirip tabanın öfkelerini artırma yoluna gittiler. Sessizliğe gömüldüler. Çünkü, bu sınıf katmanlarını artık tümüyle teslim almış olan çok güçlü bir ayaklanma eğilimi mevcut. Her miting bu eğilimi harekete geçiriyor.

Ama Ziraat Odaları, esnaf birlikleri eylem yapmıyorlar diye, bu katmanlara hakim olan ayaklanma, isyan ve sarsıcı öfke buharlaşıp uçmuyor. Tekelci sermayeye karşı örgütlü ve kitlesel isyanın önü, idare mekanizmalarla tıkanınca, tabanda biriken basınç, bir başka yerden patlıyor. Bireysel suçlardaki olağanüstü artışı ortaya çıkarıyor. Burjuva toplumu, tekelci egemenlik bu sonuçtan hiçbir polisiye-idari tedbirlerle kaçınmaz.

Burjuva "toplum mühendisleri"ni şaşkınlığa uğratan bir başka gerçek, mallara, yani mülkiyete karşı işlenen bireysel suçlara katılanların sadece %5'i proletarya katmanlarından geliyor. Ama bu gerçek, burjuvaziyi rahatlatmıyor. Tersine, bireysel suçlara katılanların ezici çoğunluğu küçük esnaf ve çiftçi katmanlarından gelmesi, burjuvazi için çok daha korkutucu bir geleceği hazırlıyor. Bilindiği üzere küçük mülk sahipleri, emekçi sınıflar içinde burjuva dünya görüşünün yeniden üretilip etkin kılınmasında, olmazsa olmaz bir güçtür. Mülkiyetin kutsallığının ve dokunulmazlığının son kalesinin bu gönüllü bekçileri, kaleyi bizzat kendileri yıkıyorlar. Özel mülk sahipliği üzerine şekillenen iki yüzlü ahlak vaazları ve normlarla kaplı olan kocaman bir

"ideolojik platform" adeta çöküyor. Bir devrimin önünde yalnızca egemenlerin silahlı güçleri engel olmaz. Bundan belki yüz kat daha güçlü olan engeller, ahlaki ve kültürel alışkanlıklar tarafından hazırlanmıştır. Şimdi çöken bu ideolojik platform, kendisiyle birlikte tevekkülü, kader algılayışını ve daha nice ikiyüzlü ahlaki kalıbı, mülkiyetin kutsallığıyla beraber aynı cehennem çukuruna doğru çekiyor.

Servet ile sefalet arasındaki muazzam uçurumun patlattığı volkandan, bir serseri kurşun gibi her yere sıçrayan, sıçradığı her yeri yakan ve nereye doğru akacağı belli olmayan lavlar fıskırıyor. Kendi haline bırakıldığında bu akış, sermayenin sınır tanımaz vahşetine alkış tutan kalabalıkları da var eder, yıkıcı bir ayaklanma gücünü de. Bu akışın hangi noktaya varacağını, proletarya, sadece proletarya tayin edebilir.

Şimdi işler öyle bir noktaya varmış bulunuyor ki, toplumun en alt katmanlarından yükselen yakıcı öfke ya proletaryayı harekete geçirir, ya da proletarya bu öfkenin herşeyi yakıp yıkmasına seyirci kalır. Serseri kurşun gibi her yere sıçrayan bu biçimsiz öfke, aynı zamanda, bugüne dek devrim karşısında kararsız olanların saflarını belirlemelerini hızlandıran bir dönemi başlatıyor.

Proletarya küçük üretici emekçilere, kaybettiklerini bireysel mülkiyete, bu kez toplumsal niteliğiyle yeniden kavuşabilecekleri toplumsal bir devrimin yararlarını anlatacak olanaklara, şimdi her zamankinden çok daha fazla sahiptir. Toplumsal devrimin yararları konusunda küçük mülk sahipleri kalabalığını kör eden iki yüzlü ahlaki ölçütler, algılamalar şimdi çok daha zayıftır.

İnanılması güç mü? Hayır değil! □

EMEKÇİ KADINLARIMIZ

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için Mücadele Birliği okuru olarak katıldığım mitingden çok etkilendiğimi yoldaşlarımla paylaşmak istedim. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü eylemi benim ilk eylemimdi. Yoldaşlarla birlikte katıldığımız mitingde disiplin ve kararlılığımız ile dikkatleri çekiyorduk. Sloganlarımızla, kararlılık ve disiplinimizle ezilen emekçi kadınlarımızın isyanını dile getirdik. İşte o an yaşadığım duygulardan anladım ki sevdam mücadeledir, mücadelem ise çürümüş olan kapitalist sisteme karşı savaşımdır.

Çoğu çevre kapitalist sistemin sınırlarını aşmayan sloganlarla gelmişlerdi alana. İsyân ruhundan yok-

sun, sanki bir şenliğe katılmış gibiydiler. Sevgili yoldaşlarım, bu mitingde dikkatimi çeken diğer bir etken, kapitalist sistemin koruyucuları çevik kuvvetlerdi. Bizlerin çevresini demir bariyerlerle kontrol altına almalarıydı. Halkların mücadelesinden bu kadar korkmaları onların sıkıştığının, eylemlerimiz karşısında çaresizliklerinin göstergesiydi. Alanlarımızı, eylemlerimizi çember altına alabilirler fakat özgürlük mücadelemizi, isyanlarımızı, şiarlarımızı çember altına alamazlar.

Kapitalist toplumun, emekçi kadınları ikinci sınıf insan ve cinsel bir meta olarak görmesinden kurtulmanın tek yolu kapitalist sömürüyü ortadan kaldırmaktır. Bunu kavrayamayanların kapitalist sistemle uzlaşmaktan başka seçimleri yoktur. Emekçi kadınların sırtından sermaye-

sun, sanki bir şenliğe katılmış gibiydiler.

Sevgili yoldaşlarım, bu mitingde dikkatimi çeken diğer bir etken, kapitalist

lerine sermaye katmış olan burjuva sınıfın iktidarı, yine emekçi kadınların ve ezilmiş halkların birlikte mücadelesiyle yıkılacaktır.

Kapitalizmin dayattığı diğer bir eşitsizlik ise, hiyerarşinin kaynağındaki cinsiyetçi işbölümüdür. Erkeklerin yaptığı işler daha değerli görülmektedir; fakat emeklerinin karşılığı o kadar değerli değildir. Emekçi kadınlarımızın emeklerinin karşılığı ise erkeklerin aldıklarının üçte biri bile değildir.

Demem o ki yoldaşlar kadının ilk sınıflı toplumlardan bu yana ezilmişliğine, sömürülmesine ve baskı altında tutulmasına son vermenin tek yolu sınıfsız ve sömürsüz bir toplum kurmaktır.

Ey Kapitalizm! İnadına Savaş, İnadına Zafer.

**BİTİ AZADİYA JİNKARİ JİNAN
EMEKÇİ KADINLAR DEVRİMİLE
ÖZGÜRLEŞECEK**

**ADANA'DAN MÜCADELE BİRLİĞİ
OKURU**

NEWROZ PÎROZ BÊ

Newroz, bin yıllar öncesinden gelen, zulme karşı başkaldırı ve isyan günüdür. Zalime karşı ilk isyan ateşlerinin yakıldığı, günün döndüğü, yeni bir günün doğduğu gündür Newroz.

Newroz, Mezopotamya'nın özgürlük çığlığıdır. Ateşin ve güneşin çocuklarının zalim Dehaq'a karşı isyan ateşlerini yaktıkları gündür. Zalimlerin sarayının yakıldığı, insan kanıyla beslenen beyninin Demirci Kawa'nın balyozuyla dağıtıldığı gündür. Newroz, başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının tarihlerini bilinçli olarak değiştirmeye başladıkları, "tarihin bayramları"nın ilkidir. Baharın müjdecisi, doğanın ve insanın uyanışının habercisi, Demirci Kawa'nın balyozundan yayılan, gümbürdeyen isyanın sesidir. Artık ne Dehaq genç insanların beyinlerini yiyerek beslenebilecektir ne isyana duran halk bir daha köleleştirilebilecektir. Demirci Kawa'nın balyozu sadece Dehaq'ın kafasına inmekle kalmamış, Mezopotamya'da binlerce yıldır süren kölelik zincirlerini de parçalamıştır.

Buna rağmen Mezopotamya'da "ateşin ve güneşin çocukları"nın özgürlük çığlıkları bin yıllar boyunca bastırılmaya devam

etmiştir. Egemenler korkunç atlılarıyla parçalamaya devam etmişlerdir nazlı seher uykularını. Yeni Dehaq'lar türemiş; Mezopotamya'nın düşü yeni Dehaq'lar tarafından parça parça edilmiştir. Ve elbette zalimin olduğu her yerde zalime karşı savaşanlarda olmuştur, olacaktır. Yeni Dehaq'lar karşısında yeni Demirci Kawa'lar olmuştur ve olacaktır.

Kürt ulusunun binlerce yıllık ezilmesine karşı Kuzey Kürdistan'da başlattığı özgürlük savaşı, ezilenlerin zulme isyan etmekten vazgeçemediklerinin ve vazgeçmeyeceklerinin en güzel kanıtıdır. Özgürlük tutkusunun hiçbir baskı ve katliamla yok

edilemeyeceğinin en açık göstergesidir bu.

Bu yıl ki Newroz tüm engellemelere rağmen coşkulu ve yüksek katılımı kutlandı. Mart'ın 18'i ve 25'i için başvuru yapan tertip komitesine cevap gecikmemiş ve başvuruları kabul edilmemişti. Katılımı düşürmek i-

çin hafta içine izin veren devlet, Kürt halkının yoğun katılımı karşısında yanlış hesap yaptığını bir kez daha anlamış oldu.

21 Mart Çarşamba günü Kazlıçeşme'de kutlanan Newroz'a, biz de Mücadele Birliği Platformu olarak "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" ve "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" yazılı pankartlarımızla katıldık. Kürt halkının özgürlük çığlığına bir ses de biz kattık ve bunun coşkusuyla haykırdık onlarla birlikte. "Dısa Dısa Serhıldan Bijî Azadiya Kürdistan", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Bütün İktidar Emegün Olacak", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak".

Tertip komitesinin miting boyunca sahneden yaptığı, "belirlenen sloganlar dışında slogan atmayın, afişleri ve parti bayrakları dışındaki flamları kaldırın" uyarıları kitleyi öfkelendirdi. Kitle sürekli tertip komitesini ve sahneyi yuhaladı. Tertip komitesi, Kürt halkını pasifize etmek isteyen onların öfkesiyle karşılaşmıştı.

Miting boyunca kitleye müdahale edemeyeceğini -ki bunu yaparsa nasıl bir tepkiyle karşılaşacağını bilen polis ancak kitlenin büyük çoğunluğu alandan çıktıktan sonra kalan kitleye saldırmış ve yaklaşık 80 kişiyi gözaltına almıştır.

Devletin bir "sınırötesi operasyon"a hazırlıklarını yoğunlaştırdığı bu günlerde, halklarımızın ortak hareketi ve mücadelesi, yaşamsal önem kazanmaktadır. Bu, Türkiye ve K.Kürdistan'da devrimin gelişimini hızlandıracak, Kürt ulusu üzerindeki baskılara son verecek, kendi kaderini tayin hakkını garanti altına alacak yegane yoldur. Şimdi halklarımız arasında yıkılmaya çalışılan köprüleri işçi sınıfı ve emekçilerin elleriyle yeniden yapmanın ve günümüzün Dehaqlarına karşı Demirci Kawa'nın gücü ve bilinciyle durmanın zamanıdır.

BİJÎ NEWROZ!
KÜRT ULUSU ÜZERİNDEKİ
BASKILARA SON!

İZMİR'DE NEWROZ

BİJÎ NEWROZ BİJÎ SERHILDAN

Kürt halkının isyan günü olan Newroz kutlamaları için gittiğimiz Buca Hipodrom Meydanı'ndaki miting alanına

girişte polisler üzerinde yeşil kırmızı ve sarı renklerle "Newroz Serhildane Mücadele Birliği" yazan pankartımızı bahane ederek bizleri alandan çıkarmaya çalıştı. Olayın yaşandığı sırada yanımıza gelen Tertip komitesinde görevli olan kişiler ve polislerle süren tartışmalarımız sonunda tertip komitesi polislerle anlaşarak bizden pankartımızı çıkarmamızı istedi. Alanın dışına pankartımızı açtığımız sırada polisler üzerimize saldırarak bizi zorla orada bulunan otobüse bindirdi. Bu saldırıya sloganlarımızla ve zafer işaretleri yaparak karşı koyduk. Polislerin uyguladığı yoğun şiddet otobüs içerisinde de devam etti. Gözaltına alınan arkadaşlarımız bu saldırılar sırasında bazı bölgelelerinden yara aldı. Bir arkadaşımızın kolu çıktı.

Polisin bize saldırısını gören alandaki yoldaşlarımız ve bazı Kürt gençlerinin bize destek için girişe yönelmeleri de tertip komitesi tarafından engellendi. Yaklaşık yarım saat sonra kimlik kontrollerimiz yapıldıktan sonra serbest

bırakıldık. Gözaltından çıktıktan sonra yaralı arkadaşlarımız hastaneye gidip tedavilerini yaptıktan sonra yeniden aramıza katıldılar ve Newroz alanındaki insanlara yaşananları anlatabilmek için tekrar alana girerek "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" ve "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganlarımızı attık. Orada bulunan Kürt anaları, yaralı arkadaşlarımıza sahip çıkarak polislere "lanet okudu". Alandaki Kürt gençleri de tertip komitesine ve yöneticilere öfkelerini dillendirerek bize destek olduklarını, hatta saldırıyı engellemek için halka çağrı yaptıklarını, ama tertip komitesinin onlara da engel olduğunu söylediler. Pankartımıza polisler tarafından el konulduğu için alanda dağınık duran arkadaşlarımızı topladıktan sonra sloganlarımızı atmaya başladık. Alanda sık sık "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Kürdistanda Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Disa Disa Serhildan Biji Azadiya Kürdistan", "Jibo Azadi Aşiti Şer Şer Şer", "Jibo Aşiti Şoreş Jibo Şoreş Şer" sloganlarımızı haykırdık. Mitingin ilerleyen saatlerinde sahneye çıkan müzik grupları eşliğinde Kürt halkıyla omuz omuza halaylar çektik. Şarkı aralarında yine sloganlarımızı haykırdık.

Ayrıca alanda bir grup Leninist TKEP/L bayrağı açarak sıkça "Faşist TC Ordusu Kürdistan'dan Defol", "Faşizme Karşı Silah Başına", "THKO'dan Bugüne Leninist Partiye", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Gençlik Saflara 13 Mart GKB'ye", "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği" sloganlarını attılar. Geçen haftalarda da basına duyurduğumuz gibi, devrimimizin ve kolektifimizin gelişimi karşısında faşizmin üzerimizde baskı kurma çabaları artıyor. Ama bunlara rağmen Newroz alanında da düşmana tavrımızı, baş eğmezliğimizi gösterdik. Bundan sonra da göstermeye devam edeceğiz.

**YAŞASIN HALKLARIN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**
BİJÎ NEWROZ, BİJÎ SERHILDAN!
BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

İzmir Mücadele Birliği Platformu

İZMİR'DE GÖZALTILARLA İLGİLİ BASIN AÇIKLAMASI

İzmir'de 21 Mart Çarşamba günü yapılan Newroz mitinginde polislerin saldırısı sonucu yaralanarak gözaltına alınan Mücadele Birliği okurları olarak, ertesi gün saat 13.00 da İHD İzmir şubesinde bir basın açıklaması düzenledik. Açıklamada polisin tavrının olağan bir durum olduğunu, fakat tertip komitesinin polislerle uzlaşarak okurlarımızı miting alanından uzaklaştırmaya çalışmasına dikkat çekilerek;

"Biz Mücadele Birliği Platformu olarak bugüne kadar, gerek Kürt ulusunun gerekse baskıya şiddete maruz kalan herkesin yanında hiç çekinmeden yer aldık. Bizim saldırıya uğradığımız sırada tertip komitesinin bizimle dayanışma içinde olmamasını, hatta olmaya çalışan insanların önünde engel olunmasını devrimci anlayışa uzak bir tutum olarak değerlendiriyoruz. Ancak biz buna rağmen Kürt Ulusunun kendi Kaderini Tayin Hakkı ve Bütün İktidarın Emeğinin olması mücadelemizi zafere kadar sürdüreceğimizi bir kez daha duyuruyoruz" denildikten sonra basın açıklaması sona erdi.

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

İZMİR ACİL EYLEM HATTINDAN BASIN AÇIKLAMASI

23 Mart Cuma günü Sümerbank önünde İzmir Acil Eylem Hattı tarafından Newroz öncesi ve sonrası sermayenin kolluk güçleri tarafından saldırıya uğrayarak gözaltına alınan onlarca kişi için bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada İzmir genelinde yapılan gözaltıların yoğunluğuna değinildi. Atılan sloganlardan sonra basın açıklaması sona erdi.

Mücadele Birliği / İzmir

NEWROZ İSYANDIR

Newroz Kürt halkının zulme, baskılara, katliamlara karşı başkaldırısıdır. Demirci Kawa'dan beri süre gelen Kürt halkının zulme, baskılara, katliamlara karşı eyleme geçtikleri günlerden biridir Newroz;

isyan ateşidir ve diğer illerde olduğu gibi Adana'da da Kürt emekçi halkının yoğunlukta olduğu semtlerde gece eylemleri ile kutlandı. 18 Mart'ta başlayan gece eylemleri 21 Mart'a kadar sürdü. Leninistlerin Adana'nın Anadolu Mahallesi'nde 21 Mart gecesi katıldığı eylem coşkulu geçti. 19 Mayıs Mahallesi Halisahasının tellerine "Newroz isyandır/Leninistler" imzalı pankartımızı 20.00 sıralarında asarak, 19 Mayıs Mahallesi'nden Anadolu Mahallesi'ne kadar "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Dısa Dısa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Biji Serhıldan Biji Newroz", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganlarıyla yürüdük.

Yürüyüş sırasında Kürtçe yapılan ajitasyon konuşmalarıyla halka Newroz eylemine çağrıda bulunduk. Ve bir çok duvara TKEP/L imzalı "Newroz Piroz Be", "Newroz İsyandır" ve "TKEP/L" yazılmaları yaptık. Anadolu Mahallesi'nde yakılan Newroz ateşine yaklaştığımızda kitle bizleri alkışlarla karşıladı. Anadolu Mahallesi'nde yapılan Newroz eylemleri yakılan ateşin başında halaylar çekerek sonlanırken Leninistlerin öncülüğünü üstlendiği 21 Mart gecesi Newroz, Anadolu Mahallesi, Yamaçlı Mahallesi sokaklarını ve caddelerini sloganlarla yürüterek ve Newroz ateşleri yakarak Newroz'un bayram değil de Kürt halkının isyan gününü olduğunu gösterdik. Yaklaşık 2

saat süren eylemi coşkulu bir şekilde sonlandırdık. 4 gündür mahalleyi ablukaya alan polisler eylem süresince ortalıkta yoktu. Bütün bölgeyi sloganlarla gezip eylemimizi sonlandırdıktan sonra geldiler. Kayıp vermeden ayrıldığımız eylemde leninistlerin çelik disiplinini, kararlılığını ve Kürt emekçi halkının her zaman yanında olduğumuzu bir kez daha göstermenin verdiği onurla ve coşkuyla Kürt işçi ve emekçilerini bir kez daha selamlıyoruz.

**YAŞASIN KÜRT VE TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

**YAŞASIN KÜRT HALKININ İSYAN VE
AYAKLANMA GÜNÜ NEWROZ!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!**

Adana'dan Leninistler

NOT: Bu haber elimize e-posta yoluyla ulaşmıştır

GRUP DENİZE EZGİ NEWROZ'DA CEYHAN HALKI İLE BİRLİKTEYDİ

Demirci Kawa'nın hıncı ile günümüzün Dehağ'larına karşı emekçilerin haykırışlarını yükselttikleri, baharın heyecanını içlerinde hissettikleri gün olan Newroz'un coşkusu Adana Ceyhan'da Grup Denize Ezgi ile yaşandı.

Ölümsüzleşmiş tüm devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başlayan Newroz etkinliği DTP yöneticilerinin Newroz mesajları içeren konuşmalarıyla devam etti.

Konuşmaların ardından Antep Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Denize Ezgi sahneye geldi. Grup, dinletisine tüm halkların emekçilerini mücadeleye çağırarak "Haydi Gel" parçası ile başladı. Kürtçe ve Türkçe ezgilerden oluşan repertuarıyla kitleyi coşkulandıran Denize Ezgi Helin, Hernepes, Newroz parçalarının yanı sıra "Tarihe leninistçe ad koyarak yürüyoruz" dedikleri "Vurulup Düşmüşsün" parçasını ve kendi ürettikleri Kürtçe Taksim Marşı'nı da Ceyhan Halkına sunarak tüm emekçileri 1977 Katliamının 30. yılında Taksim Meydanına çağırıldı.

Türkçe, İspanyolca, Kürtçe ve Arapça olmak üzere toplam 4 dilde seslendirilen Çav Bela marşı söylenirken alandaki bütün eller zaferi işaret ediyordu. Sıra halay parçalarına geldiğinde etkinlik alanı toz bulutu içerisinde kalmıştı. Newroz ateşinin sıcaklığında şarkıların ritmi arttıkça halaylar daha bir coşkuyla çekildi. Dinletin sonunda grubun kendi bestesi olan "Söz veriyoruz" marşı coşkun doruğundaki kitleye güzel bir final yaşattı. "Yıkacağız bu düzeni / Kuracağız sosyalizmi / Söz veriyoruz yoldaşlar" sözleriyle biten marşın sonunda alandaki tüm emekçiler tarafından hep bir ağızdan söz verilerek sosyalizme olan inanç ve istek haykırıldı.

Dinletin bitiminden sonra sahnedeki teşekkür konuşmaları ve katılımcıların yoğun ilgisi Denize Ezgi'nin dinletisinin kazandığı beğeniye yansıyan en önemli göstergeydi.

SARIGAZI NEWROZ'DA GÖZALTI

21 Mart akşamı Sarigazi'de yapılan Newroz kutlamalarına jandarmasının saldırması sonucu çatışma çıkmış ve kitlenin kararlı tutumu sonucu jandarma geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Bu durumu içine sindirememiş olan jandarma, eylemden sonra caddeelerde süre avına başlamış ve okurumuzun da içinde olduğu 10 kişiyi gözaltına almıştır.

Gözaltına alınanlar 22 Mart günü öğle saatlerinde Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesine getirilmiş ve geç saat-

lere kadar orada tutulmuşlardır.

Mahkemeye sonucu 4 kişi tutuklanmış 6 kişi serbest bırakılmıştır.

Gözaltına alınan okurumuz 1 gün sonra İHD'de bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Ben, Sarigazi'de yapılan Newroz gösterisine katıldığım gerekçesiyle jandarma tarafından evime giderken gözaltına alındım, darp edildim, baskı ve hakaretlere maruz kaldım. Sarigazi jandarması iki gün boyunca be-

ni özgürlüğümden alıkoydu. Aldığım darbeler sonucu vücudumda morluklar oluştu. Tüm baskılara rağmen, buradan bir kez daha Kürt-Türk halklarının mücadele birliğini engellemeye kimsenin gücünün yetmeyeceğini, bu mücadele birliğinin devrimi ve gerçek barışı, demokrasiyi ve özgürlüğü getireceğini bildirmek istiyorum" dedi.

Antep'te Halepçe, Gazi ve Beyazıt Katliamları Unutulmadı

Emperyalist – kapitalistlerin, işçi, emekçi ve ezilen halklara karşı yürüttüğü topyekün saldırı şiddetlenerek devam ediyor. Tekellerle işçi ve emekçi halklar arasında süren savaşta dili, rengi, milliyeti ne olursa olsun insanlarımız işkencelerden geçiriliyor, öldürülüyor, katlediliyor. Bunu bizler sınıflar savaşı tarihimizden çok iyi biliyoruz. Mustafa Suphi'lerden, 1977 1 Mayıs'ından, Maraş'tan, Çorum'dan, Sivas'tan ve de Halepçe'den, Beyazıt'tan ve Gazi'den biliyoruz.

Sermaye, iktidarının devamı için bu katliamlara ihtiyaç duydu. Yüzlerce, binlerce insanımızı katletti. Bu katliamları yıldönümleri olan Mart ayında unutturmayacağımızı haykırmak için bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Mücadele Birliği Platformu ve ESP'nin ortak olarak düzenlediği açıklama 16 Mart Cuma günü saat 12:30'da Balıklı Parkı'nda yapıldı. "Gazi, Beyazıt, Halepçe Katliamlarını Unutmadık, Unutturmayacağız" pankartının açıldığı eylemde bu katliamlar anlatılarak cinayetlerin hesabının özgürlük ve sosyalizm mücadelesinin yükseltilmesi ile sorulacağı, sosyalizm ile son bulacağı belirtildi ve işçilere, emekçilere, ezilenlere birleşerek mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

Eylem esnasında "Savaşan Halklar Kazanacak" ve "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" dövizleri açılırken, "Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Ortadoğu Halkları Yalnız Değildir", "Katliamların Hesabı Sorulacak", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" ve "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları atıldı. Atılan sloganların ardından basın açıklaması sona erdi.

Antep Mücadele Birliği Platformu

BAYRAMTEPE'DE NEWROZ

18 Mart Pazartesi günü Bayramtepe'de aralarında Mücadele Birliği okurlarının da olduğu bir grup, lastiklere ateşe vererek, Newroz'u kutladılar. Ateşi gören halk da Newroz'u kutlamak için ateşin bulunduğu yere geldi. Böylece Newroz günü daha gelmeden, Yüzlerce kişi toplanıp bayramı erkenden kutlamaya başladılar. Polisler de bölgeyi kuşattılar ama kitlenin kalabalığını görünce müdahale edemediler.

Bir gün sonra 19 Mart Pazartesi günü, biz de Mücadele Birliği okurları olarak Bayramtepe'ye gittik. Akşam saatlerinde bir grup tekrar ateş yakınca polis panzerlerle müdahale etti. Gaz bombası atan polisler kitleyi dağıtmaya çalıştı bizler de Mücadele Birliği okurları olarak destek olmak için ateş yakılan yere gittik. O sırada sadece çocuklardan oluşan 15-20 kişilik bir grup kalmıştı. 15-20 dakika bekledikten sonra bizler de dağıldık. Biber gazının etkisi uzun süre mahallede etkili oldu. Bir çok kişi etkilendi. Ateş yakılan yerde "Öcalansız Dünyayı Başınıza Yıkınız", "Biji Serok Apo", "Newroz Piroz Be" sloganları duyuldu

20 Mart Salı sabahı da bir grubun, postaneye molotof attığı haberi geldi. Üç gün boyunca mahalle polisin ablukası altındaydı. Halk bu ablukadan oldukça rahatsızlık duyuyordu. 21 Mart sabahı Newroz'u kutlamak için Zeytinburnu Kazlıçeşme'ye giderken de mahalle hala polis ablukası altındaydı.

Bayramtepe'den
Mücadele Birliği Okurları

SOSYAL REFORMİZMİN BURJUVA DÜZENLE İSTIKRARLI İLİŞKİSİ

1990'lara gelirken, dünyada iki olgu öne çıktı. Birisi Sovyetler Birliği ve sosyalizmin geriye düşüşü, dağılması oldu. Diğeri de emperyalist-kapitalist sistemin bütün gösterişli, cafcıflı söylemlerine karşın, dünya ölçeğinde içine yuvarlandığı derin krizi oldu. Bunun bizdeki yansıması ise farklı farklıydı. 12 Eylül'ün zorla bastırmaya çalıştığı devrimci durum, bütün belirtileriyle yeniden ortaya çıkmıştı; sınıflar savaşı hızla sertleşmeye, yaygınlaşmaya, toplumun bütün katmanlarını ve sınıflarını yeniden etkisi altına almaya başlamıştı. Sertleşen ve yaygınlaşan sınıf savaşı, kendi gelişiminin bir sonucu olarak devrimci durum koşullarında iç savaş aşamasına sığırdı.

Bu durumu saptarken biz Leninistlerin yöntemi, her şeyde olduğu gibi marksist diyalektik yöntem oldu: Toplumdaki sınıfların konumlanışını, aralarındaki güç ilişkilerini irdelemek, ekonomiyle bağını kurmak ve elbette ki bunu sadece o an için değil, geçmişle ve gelecekte olası yönelimiyle, o koşulları hazırlayan nesnel durumla bağlantısı içinde ve yine bunun altında yatan itici dinamik güçleriyle birlikte ele almak oldu. Yani proletaryanın devrimci sınıf partisi olarak, onun bağımsız yönelimini ve taktiğini belirlerken, "biricik sağlam temeller üzerinde, olgular temeli üzerinde inşa" etmek durumunda olduk.

Aynı dönemde 12 Eylül faşizminin gözünü yıldırıldığı küçük burjuva kesimler, bir de Sovyetler Birliği ve sosyalist sistemdeki gerilemeyle karşılaşınca, yönlerini sakin burjuva limanlara çevirdiler, sosyal-reformizm olarak sisteme kesin dönüş yaptılar. Artık kendilerine biçtikleri misyon "muhalefet" ya da "aşırı muhalefet" oldu. ÖDP olsun, EMEP olsun ya da diğeri olsun, tek yaptıkları, marksizme saldırmak oldu, devrime saldırmak oldu. Oysa, onların asıl sorunları nesnel koşullarla aralarındaki sorunlardı. Onların bütün değerlendirmeleri nesnel koşullara değil, kendi öznel konumlarına dayanıyordu. Dünya ölçeğinde olsun, bizde olsun, sınıf mücadelesini, olayların gelişimini ekonomik, politik, toplumsal bağlantıları içinde ele almanın, değerlendirmenin yerini aydın izlenimciliği aldı. Her şeyi açıklamanın yolu ruh hali ve psikoloji oldu. Bizdeki sosyal reformistlerin tüm davranışla-

rında, tezlerinde, ortaya attıkları politikalarda belirgin olan yan, burjuvaziyle kopmaktan, ondan uzaklaşmaktan duydukları korku oldu. Onlar bunu içi boş retorikle "muhalefetçilikle" kamufle etmeye çalıştılar. Ancak, bu yalancı dolmayı, yutmak isteyen ortalama sol dışında, ne komünistlere ne de geniş emekçi yığınlara yutturabildiler.

Yeri gelmişken belirtelim, marksistler, her koşulda muhalefet anlayışına karşı değildir. Her şeye olduğu gibi, buna da nesnel olarak yaklaşırlar. Devrimci dönemler dışında, sınıf mücadelesinin görece daha sakin geçtiği koşullarda marksistler de muhalefet anlayışını kabul eder ve uygular. Yalnız, bu durumda bile muhalefet, öyle sistemin yırtığını söküğünü yamamaya çalışan tamircilik değil, devrimci muhalefet politikası olur. Kaldı ki, biz de 35 yılı aşan bir zamandan beri sınıf mücadelesi çok sert geçti. Çünkü bütün bu dönem boyunca hep bir devrimci kriz dönemi yaşandı.

Başta ÖDP olmak üzere, diğeri sosyal reformistlerin ve onların 17 yıllık işbirlikçisi, destekçisi ortalama sol hareketin, kendi-

lerine örnek aldıklarını iddia ettikleri Latin Amerika'daki muhalefet anlayışlarıyla aralarında büyük bir fark var. Latin Amerika'daki muhalefet, mücadeleciler, kapsamlı, çaplı bir akım olarak çıktı ve Latin Amerika'nın önemli bir kısmında etkin oldu, hükümete gelecek kadar da güçlendi -ki burada Venezuela gibi örnekler zaten ayrı bir değerlendirme konusu-. Oysa bizdeki yırtık sökükle muhalefetçisi sosyal reformistler, burada da çapsizliklerini gösterdi, yerel seçimlerde bile bir varlık gösteremediler. Zaten bu salya sümük ağlama muhalefetiyle hiç bir şey yapamazlardı. Bırakalım Latin Amerika'yı, Yunanistan'da ya da Portekiz'deki gibi burjuva muhalefetin yaptığını bile yapamadılar. Buralarda cuntacı faşist generaller, burjuva anlamda da olsa hesap vermeye zorlandı. Hatta Yunanistan Albaylar cuntasının başındaki general, halen cezaevinde tutuluyor. Bizdeki çapsiz "muhalefet"çiler ekonomik, politik ya da ulusal sorun konularında tekelci sermayenin en gerici, en şoven kesimlerinin karşısına hangi politikayla çıktılar? Hangi ciddi projeyi koydular? Hiç!.. Peki hiçbir konuda hiçbir ciddi politikası olmayan birini halk ciddiye alır mı? Elbette ki almaz.

17 yıllık iç savaş boyunca, devrimin bütün belirtileriyle kendini ortaya koyduğu bütün bu uzun yıllar boyunca, onlar, istikrarlı biçimde devrime karşı çalıştılar; proletarya ve emekçi yığınları aldatarak düzenin kendini kurtarmasına, emekçi sınıfların ve halkların kapitalizm altındaki ezilmişliklerinin aşağılanmalarının, sefalete sürüklenmelerinin uzamasına destek oldular.
Burjuvazi, bu kadar sert geçen iç savaş yılları boyunca, onların varlığına göz yumduysa, izin verdiyse, devrime ve devrimci proletaryaya karşı yürüttükleri bu istikrarlı hizmetleri nedeniyledir.

Sosyal reformistler ısrarla "bir arada yaşama" dediler, "barış" dediler. Biz leninistler de diyoruz ki, burjuvazi, emekçi yığınlar, ezilen ulus ve ulusal topluluklara barış değil, kölelik verebilir. Çünkü o yönetemiyor, savaşıyor. Onun her adımında devrimden duyduğu öldürücü korku var. sosyal reformistler, ısrarla "kalkınma" dediler, "yoksulluğa çare" dediler, "ekmek" dediler. Biz de diyoruz ki, burjuvazi, kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası nedeniyle "kalkınma" dediğiniz şeyi gerçekleştiremez. Aksine, kapitalizmin işleyiş yasaları hem bölgesel, hem de sınıfsal olarak eşitsizliği daha çok artırır. Burjuvazi yoksulluğa çare bulamaz. Çünkü yokluk ve yoksulluğunun asıl nedeni, kapitalist üretim biçimidir. Burjuvazinin emek ürünlerine el koyması, asıl zenginlikleri yaratan emekçilerin yoksulluğunun derinleşmesidir. Sermaye birikimi, emekçi sınıfların gasp edilmiş emeğine dayanır. İşte bu nedenle burjuvazi, yokluk ve yoksunluğa çare bulamaz. Yine diyoruz ki, burjuvazi halka ekmek veremez. Onun amacı sermaye birikimini artırmaktır. Bunu yapabilmesinin tek yolu da sömürü, sömürü, daha çok sömürüdür. Bu koşullarda emekçi sınıfların açlık sorunu, ekmek sorunu çözülemez. Onlar ısrarla, "özgürlük istiyoruz" diyorlar. Biz de diyoruz ki, burjuvazi halka özgürlük veremez. Aksine, üretici güçleri tutsak almaya çalışır. Çünkü tekelci sermaye, doğası gereği egemenlik, egemenlik, daha çok egemenlik ister.

"Rusya'daki sosyal demokratlar arasında şaşılacak kadar yaygın, darkafalıca bir marksizm anlayışı vardır ki, buna göre, özgün savaşım biçimleri ve özel proleter görevleriyle devrimci bir dönem hemen hemen bir uygunsuzluk sayılırken, bir "anayasa" ve bir "aşırı muhalefet" kural sayılmaktadır. Şu anda dünyada başka hiçbir ülkede Rusya'da olduğu kadar

Burjuvazinin üretici güçleri elinden kaçırdığı, bu nedenle emekçi sınıflara ve halklara karşı savaştığı bu koşullarda; devrimin artık böylesine güncel olduğu bu devrimci durum koşullarında zaferi isteyen, kazanmak isteyen proletarya, ezilen ulus ve ulusal topluluklar, özgürlüklerini kazanmak, daha ileri gitmek için, sermayeyle olduğu kadar; reformizmle, sosyal reformizmle ve her türden oportünizmle de mücadele etmek, onları da yenmek zorundadır

karşı çalıştılar; proletarya ve emekçi yığınları aldatarak devrimin kendini kurtarmasına, emekçi sınıfların ve halkların kapitalizm altındaki ezilmişliklerinin aşılmasına, sefaletle sürüklenmelerinin uzamasına destek oldular.

Burjuvazi, bu kadar sert geçen iç savaş yılları boyunca, onların varlığına göz yumduysa, izin verdiyse, devrim ve devrimci proletaryaya karşı yürüttükleri bu istikrarlı hizmetleri nedeniyledir.

Burjuvazinin üretici güçleri elinden kaçırdığı, bu nedenle emekçi sınıflara ve halklara karşı savaştığı bu koşullarda; devrimin artık böylesine güncel olduğu bu devrimci durum koşullarında zaferi isteyen, kazanmak isteyen proletarya, ezilen ulus ve ulusal topluluklar, özgürlüklerini kazanmak, daha ileri gitmek için, sermayeyle olduğu kadar; reformizmle, sosyal reformizmle ve her türden oportünizmle de mücadele etmek, onları da yenmek zorundadır. □

Emperyalist ilhak politikaları son hızıyla gelişirken, bu politikalara karşı çıkmak, "milli servetleri korumak" adına "ulusalcı" bir anlayış geliştirmek derdine düşenler, işin özünü yani kapitalizme karşı olunmadan emperyalizme karşı olunamayacağını gözden kaçırdıkları, daha doğrusu bilinçli bir şekilde böyle davrandıkları için her türden burjuva partiyle, bir araya gelmekte, platformlar oluşturmakta, ortak açıklamalar yapmakta bir sakınca gör-

AYNILAR AYNI YERE AYRILAR AYRI YERE

müyorlar.

Bunun son örneği Antep'te yaşandı. Antep'te, Atatürk Kültür Parkı'nın kaldırılıp yerine iş merkezi inşaa edilmesine karşı oluşturulan "Gaziantep Demokrasi Platformu"nda bu anlayış tüm çıplaklığıyla görülüyor. Kim yok ki bu "platform"un içinde. Tekelci kapitalizmin faşist partileri, karşı-devrimci İşçi Partisi, sosyal reformist

partiler, DİSK, KESK gibi sendikalar, odalar vb... Bu bileşim bize devrimin gelişimiyle birlikte giderek safların daha da belirginleştiğini gösteriyor. Konunun içeriğinden bağımsız olarak söyleyebiliriz ki, herkes eşyanın tabiatına uygun davranıyor. Aynılar aynı, ayrılar ayrı yere.

Tekelci sermayenin tüm dostlarının ve işçi sınıfının her türden düşmanının Antep'te buluşması bizleri şaşırtmadı!

**Antep'ten Bir
Mücadele Birliği Okuru**

NEWROZ COŞKUSUYLA

Devletin 2007 yılını "Kritik Yıl" ilan ederek hafta sonu kutlanmasına izin vermemesi Newroz'un Türkiye ve Kürdistan'da büyük bir katılım ve coşkuyla kutlanmasına engel olamadı. Kürt halkı bir kez daha özgürlüğü için Demirci Kawa gibi isyan ateşleri tutuşturmaya hazır olduğunu gösterdi. Devletin yasaklamaları, saldırıları da, reformizmin "sağduyu" çağrılarını da emekçi Kürt halkının bu Newroz'da mücadeleyi yükseltmesini engellemedi.

Şimdi tüm dikkatler 1 Mayıs'a yöneltmiş durumda. Kürt halkının Newroz'da gösterdiği kararlılığın aynısını işçi sınıfı ve emekçilerin bu 1 Mayıs'ta göstermesi gerekiyor. Bunun için de en başta bayraklarının üzerine "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına Taksim'e" sloganını yazmaları ve kalan bir ayı bunun için yoğun bir hazırlık için değerlendirmeleri gerekiyor. Ancak bu hazırlık ne DİSK'in yarım ağız ele aldığı "kararlar"la olur, ne de ortalama sol hareketin sendikalara endeksli politika belirleme tavrıyla olur. Bu her sene olduğu gibi, 1 Mayıs'ın yapılacağı alanın burjuvazinin insafına terkedilmesi anlamına gelir.

Bu sene Taksim Meydanı'nın geçmiş yıllara göre daha çok dillendiriliyor oluşu, "1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasının hedeflenmesi", daha ilerisi DİSK'in genişletilmiş başkanlar kurulunun bu konuda bir karar almış oluşu bu gerçeği değiştirmiyor. Bir düşünce hayata geçirilmediği sürece sadece bir düşüncedir; hiçbir pratik değeri yoktur. Eğer sonradan "biz de Taksim'i gündeme getirdik, ama..." demek için yapılmıyorsa, bugün Taksim'i hedeflediğini söylemenin hiçbir anlamı yoktur; çünkü biliyoruz ki, 2004 yılında da Saraçhane'den Yenikapı'ya yürürken, Taksim hedeflenmişti. Örneğin bu sene Taksim'de 1

Mayıs kutlanması hakkında kendisine soru yönelten bir gazeteye Genel İş 3Nolu Şubeden Mevsim Gürlevik, şu cevabı veriyor: "O zaman 'çukurda, çayırda 1 Mayıs yapmayacağız. 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanında kutlamalıyız' demiştik hedefimiz Taksim'di". Sonucun ne olduğunu bilmeyen yok. Elbette bu tekil bir örnek değil. Sendikacıların ve sendikaların tipik bir örneği. Şimdi burada durup şu soruyu sormak gerekiyor. "Sizler yine her sene Taksim'e çıkmayı bir sonraki sene bırakma dışında ne yapıyorsunuz?" Ha bugün, olmadı, yarın diyerek, gitmesek de gelmesek de orada bir 1 Mayıs Alanı var, o alan bizim alanımızdır diyerek, kendinizi mi kandırıyorsunuz yoksa sınıfı mı?

Aslında sorunun kendisinin her yerde tartışılmaya başlanmış oluşu bile sorunun kendi çözümü dayattığı bir olgunluğa eriştiğini gösteriyor. Neden Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğu ise artık aşılması gereken bir tartışmadır. Bugün hala bazı anlayışlar, "Taksim olsa iyi olur; ama bizim için alan önemli değil" diyebiliyorlar ya da hala "Alan fetişizmine düşmemek gerekir" diyenler olabiliyor. Bütün bu söylenenleri bir kalemde geçerek söyleyebiliriz ki, Taksim 1 Mayıs alanıdır çünkü orada 34 sınıf kardeşimizin kanı aktı; Taksim 1 Mayıs alanıdır; çünkü orada her sene burjuvazi ile proletarya arasında bir irade savaşı yaşanıyor. Taksim 1 Mayıs alanıdır, çünkü her sene 1 Mayıs'ta devrimin nabzı o alanda atıyor. Tekelci sermaye ve onun devleti her türlü gösteriye, konsere vb. açtığı o alanı işçi sınıfı ve emekçilere kapatarak, devrimin o alanda en canlı haliyle soluk alışını engellemek istiyor. Biliyor ki, o alanı kaybederse, her sene Leninistlerin fethettiği o alan işçi sınıfı ve emekçiler tarafından fethedilecek olursa o zaman burjuvazi devrim karşısında büyük bir prestij kaybına uğ-

rayacaktır. Kapitalizmin en temel çelişkisi olan emekle sermaye arasındaki çelişki bu alanda en uzlaşmaz haliyle kendisini gösteriyor. Bu nedenle ki biz Taksim'den vazgeçmenin devrimden vazgeçmek olduğunu, Taksim'de simgeleşen şeyin onur ve devrim olduğunu söylüyoruz. Ve bu onuru başkalarıyla paylaşmaya her zaman hazır olduğumuzu özellikle vurguluyoruz.

Bu sene DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi hem DİSK'in 40. yılı kutlama etkinliğinde hem de daha sonrasında kendisiyle yapılan röportajlarda katliamın 30. yılında Taksim'de olmanın önemine dikkat çekti. Ve bu sene Taksim'de olacaklarını deklare etti. Süleyman Çelebi'nin bu tavrı, KESK dışında diğer konfederasyonları rahatsız etmiş olsa da, son tahlilde hepsi pekala biliyorlardı ki, DİSK bu kararının arkasında durma basireti gösteremeyecektir. Elbette toplumsal olayları tahlil ederken, kesin belirlenmelerle konuşmak doğru değildir; ama 2004 yılının hatıraları hafızalarında canlılığını koruyanlar, DİSK'in bu kararından son anda çark edebileceğini biliyorlar.

DİSK'in açıklamasından sonra devlet cephesinden de açıklamalar yapılmaya başlandı. Devlet erkanı, "izinli miting alanlarının belli olduğunu, bunların arasında Taksim'in olmadığını" söylemek suretiyle yönelimini belli etmiş oldu. Devletin yönelimini gösteren başka belirteçler de mevcut. Hükümete yakın yayın çizgisiyle bilinen Aksiyon Dergisinde örneğin konuya ilişkin Hakan Çağrı tarafından yazılan bir yazıda, "Askeri Taksim'e Çekme Planı"ndan bahsediliyor. Ve 1977 Katliamı'na atıfta bulunuluyor. Yazıda, "1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'na askerinin girmesini gerektirecek provokasyonların olması" ihtimalinden bahsediliyor ve bundan duyulan endişe dile getiriliyor. Aynı

1 MAYIS'TA TAKSİM'E

gün Cumhurbaşkanlığı seçiminin ilk turu yapılacağı için, yazar endişesine kendince haklılık payı bulmuş oluyor. "1977'dekine benzer yeni bir kanlı 1 Mayıs" anıştırmasıyla da Taksim konusunda ısrar edenlere bir göndermede bulunuyor. Bu yazıda ayrıca EMASYA (Emniyet Asayiş Yardımlaşma) adlı bir oluşumdan bahsediyor. Bu oluşumun 28 Şubat sürecinin yaşandığı dönemde, 1997 yılında Genelkurmay ile Emniyet arasında imzalanan bir protokol gereğince oluşturulduğu ve askere valinin talebi olmadan toplumsal olaylara doğrudan müdahale etme yetkisi verildiği söyleniyor. Bunlara ek olarak, "toplantı ve gösteri yürüyüşü gibi olayların şekil değiştirerek bir çok bölgede geniş halk kitlelerine yaygınlaşabileceği" ve hatta bunların "anayasal düzeni bozmaya yönelebileceği" tespiti yapılarak EMASYA bu tür durumlarda yetkili sayılıyor. Ve alınacak önlemler de şöyle sıralanıyor: "karşı gücün imkan ve kabiliyet tesirleri gözlenecek, köprüler korunacak, devlet binaları güvenlik altına alınacak, itfaiye hazır bekletilecek vb." bunlar uzunca bir süredir üzerinde yaşadığımız topraklarda süren iç savaş uygulamalarını en açık şekilde kanıtıyor. Bunda şaşılacak bir şey yok; ama Aksiyon dergisinin bunu bugün gündeme getiriyor oluşu, aba altından sopa göstermekten başka bir şey değildir. Bu şekilde, Taksim'de ısrar edenler tehdit ediliyor. EMASYA'nın "ayaklanma bastırma" tatbikatı yapmak istediği söylenerek, toplumsal olayların bir ayaklanmaya dönüşmesinin de önü alınmak isteniyor. Elbette, bu olayın sadece bir yönüdür. Diğer yönü, devlet cephesini bu kadar panik ve hazırlığa sevkeden, koşullardır. Ekonomik ve siyasi krizin hızla derinleşmesi, bunun dorukta önemli çatışmaların yaşanmasına neden olması ve oluşan çatlaklara doğru işçi sınıfı ve

emekçilerin, özgürlüğü için ayağa kalkmış yoksul Kürt halkının hızla akıyor oluşu, devleti kara kara düşündürmektedir. Ve şimdiden, ileride gelecek toplumsal olaylara karşı önlem alma telaşına düşmüş durumdadır.

Bu gelişmeler ve açıklamalar sonrası, DİSK'in kararının arkasında durma ihtimali giderek daha da zayıflayacaktır. Onların, bu sene de erkenden pes edip havlu atması pek yadırgatıcı olmayacaktır. Ve elbette eğer DİSK, kararından çark ederse, "sınıfın öncüsü" olduğu iddiasında bulunan oportünist ve reformist hareket, tam bir blok halinde "bir tek bir yüreğin eksik olduğu bu çok sesli koro" dahil olacaktır. Bu, "yaşayan çelişki", bu "birleşik yanılğı", sınıfa önderlik edeceği yerde, yine sınıfın değil ama burjuva sendikaların peşinden, onların rotayı kırdığı yöne doğru tam gaz gidecektir.

Bugün, "77 Katliamının hesabını sormak, Taksim'de 1 Mayıs yasağına son vermek, birleşik, kitlesel, devrimci bir 1 Mayıs kutlamak" amacıyla bir araya geldiklerini iddia edenler, yarın bir gün DİSK, "provokasyona gelmemek" adına Taksim'den vazgeçecek olursa, ne yapacaklar dersiniz? Biz söyleyelim: Onlar, "vuslat yine bir başka bahara kaldı" türküsünü söylemeye devam edeceklerdir. Ve "inşallah bir daha ki seneye" diyerek sırtlarını Taksim'e dönüp sendikaların kuyruğuna takılıp onların gittiği yere gideceklerdir.

Leninistler ise, her sene olduğu gibi bu sene de 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda Taksim'de olacaklar. Orada devrimi temsil etmeye devam edecekler. Yalnız kalma pahasına işçi sınıfı ve emekçilere doğru politikayı gösterme onuruna sahip çıkacaklar.□

Ashında sorunun kendisinin her yerde tartışılmaya başlanmış oluşu bile sorunun kendi çözümü dayattığı bir olgunluğa eriştiğini gösteriyor. Neden Taksim'in 1 Mayıs Alanı olduğu ise artık aşılması gereken bir tartışmadır. Bugün hala bazı anlayışlar, "Taksim olsa iyi olur; ama bizim için alan önemli değil" diyebiliyorlar ya da hala "Alan fetişizmine düşmemek gerekir" diyenler olabiliyor. Bütün bu söylenenleri bir kalemde geçerek söyleyebiliriz ki, Taksim 1 Mayıs Alanıdır çünkü orada 34 sınıf kardeşimizin kanı aktı; Taksim 1 Mayıs alanıdır; çünkü orada her sene burjuvazi ile proletarya arasında bir irade savaşı yaşanıyor.

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

Zindanlarda tutsaklara baskılar, saldırılar devam ediyor. Görüş yasağı, mektup yasağı, avukat yasağı vb.nin yanı sıra her gün yeni uygulamalar getiriliyor ve bu uygulamaları kabul etmeyen devrimci tutsaklara fiziki olarak saldırılıyor.

15 Mart günü, Kandıra 1 Nolu F tipi Cezaevi'nden İstanbul'da Ağır Ceza Mahkemesi'nde TKEP/L davasından görülecek olan duruşmalarına getirilen Hasan Öksüz ve Hüseyin Durmaz'a jandarma saldırdı. Yaşanan bu saldırıyı, 26 Mart günü görüşe gittiğinde öğrenen aileler adına, 27 Mart günü İHD'de bir basın açıklaması düzenlendi.

İHD İstanbul Şubesi'nde Mücadele Birliği Platformu adına yapılan basın açıklamasını okuyan Fatma Yıldırım: "Devletin zindanlardaki tutsaklara yönelik saldırılarının son örneği, Kandıra F tipi zindanında yaşanmıştır. 15 Mart tarihinde yapılan duruşmalarından dönen TKEP/L davası tutsakları Hüseyin Durmaz ve Hasan Öksüz'e cezaevi girişinde yapılan ilk aramadan sonra duyarlı kapının önünde ikinci bir arama daha dayatılmıştır. Tutsaklar bunun keyfi bir uygulama olduğunu ve kabul etmeyeceklerini söyleyince gardiyanlar tarafından fiziki

saldırısına uğramışlardır. Ve her iki si de ağır bir şekilde darp edilmişlerdir. Tutsaklar bu işkencelerden sonra götürüldükleri hücrede hastane sevk için başvuru yapmışlardır ama dilekçeleri reddedilmiştir. Yine tutsakların savcılığa yapmak istedikleri suç duyurusu da dilekçeleri idare tarafından alınmayarak engellenmiştir. Cezaevi idaresi bu tavırla tutsaklara 'ben burada size istediğim işkenceyi yaparım ve bunu da istediğim şekilde gizlerim' mesajı vermek istemiştir.

Ancak onların unuttukları bir şey var: Devrimci tutsaklar asla yalnız olmadılar ve bugün de yalnız değiller. Devletin zindanlarda yaptığı baskı ve işkencelere karşı bizler tüm gücümüzle mücadele etmeye devam edeceğiz" dedi. Fatma Yıldırım basın açıklamasını, "tekelci kapitalist sistem ve onun devleti içeride ve dışarda gelişen devrim yangını engelleyemeyecektir. İşçi sınıfı ve emekçi halkların, devrimci ve komünist tutsakların üzerinde estirdikleri terör onları tarihsel olarak zamanı gelmiş sonlarından kurtaramayacak" diyerek bitirdi.

**DEVİRİMCİ TUTSAKLAR YALNIZ DEĞİLDİR!
ZINDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde 25 Mart Pazar günü bir film gösterimi düzen-

ANTEP AYIŞIĞI'NDA FİLM GÖSTERİMİ

lendi. Film gösteriminin öncesinde Ayışığı sinema atölyesi tarafından hazırlanmış olan 1 Mayıs Taksim belgeseli, izlemeye gelen insanlara sunuldu. 1977 1 Mayıs'ında Taksim Meydanı'nda yaşanan katliamın 30. yılı dolayısıyla hazırlanmış olan belgesel, 1886 yılında ABD'nin Chicago kentinde 4 işçinin asılması sonrası 1 Mayıs'ın nasıl işçi sınıfının mücadele günü olduğunu anlatarak başlıyor. 1976 ve 1977 yıllarında Taksim Meydanı'nda tarihin en geniş katılımlı 1 Mayıs'larından iki tanesinin nasıl yaşandığını, 1977 yılındaki katliamı sanatsal bir dille anlatarak 1990 yılından bu yana kızıl meydan Taksim'de işçi sınıfının mücadelesinin ne şekilde yaşandığını fotoğraflar ve görüntülerle işliyor ve Taksim'in neden kızıl olduğu, bu meydana niçin ısrar edilmesi gerektiği anlatılarak katliamın 30. yılında tüm işçi ve emekçiler Taksim Meydanı'na çağrılı-

rını işaret ettiler.

Sinema atölyesinin bu üretiminden ardından Yeşim Ustaoglu'nun yönettiği Newroz Baz, Mızgin Kapazan ve Nazmi Kırık'ın başrol oynadığı 1999 yapımı "Güneşe Yolculuk" adlı film izleyicilere sunuldu. Filmde İstanbul'a yeni gelmiş olan Mehmet isimli bir gencin burada tanıştığı Berzan ile birlikte yaşadıkları ve Berzan'ın ölümünden sonra onun son isteğini yerine getirmek için çıktığı yolculuk anlatılıyor. Kürt kimliklerinden dolayı insanların fişlenmelerini, yaşadıkları sıkıntıları ve işkenceleri de anlatan filmde 1996 yılında cezaevlerinde yaşanan ve zaferle sonuçlanan ölüm oruçlarına da değinilerek devrimci tutsaklar da gündeme taşınmış. Amatör oyunculara rağmen işleyişteki akıcılık ile seyirciyi sıkmadan konunun işlendiği film Ayışığı'nın konuklarının da beğenisini kazandı.

yor. Belgeselin bitiminde tüm katılımcılar alkışlarıyla anlatılanların doğruluğuna katıldıkları

12 MART RUHUyla 1 MAYIS'TA TAKSİM'E

12 Mart 1995 yılında Gazi Mahallesi'nde bir katliam yaşandı. Sermayenin egemenlik, baskı ve zor aracı faşist devlet işçi sınıfımıza, emekçi halklara ve devrimci güçlere gözdağı vermek için doğrudan kendisinin düzenlediği provokasyon sonucu 28 insanımızı katletti. Gazi Mahallesi'nde bir kahvehanenin taranması sonucu bir Alevi dedesi öldürülmüştü. Öfkeyle ayağa kalkan Gazi halkı alevisi, sünnisi, Türkü ve Kürdüyle bir araya gelerek katillerin izini sürmüş, polis karakoluna yönelmişlerdi. "Katil devlet hesap verecek" sloganlarıyla karakola doğru yürüyüşe geçen halkın üzerine polisler tarafından hedef gözetilerek kurşun yağdırılmıştı. 17'si Gazi'de olmak üzere 28 kişi katledilmişti. Devlet neden böyle bir provokasyona, böyle bir katliama ihtiyaç duymuştu?

Ekonomik ve sosyal yıkıma uğratılmış halklarımızın, sermaye egemenliğine, kapitalist sisteme öfkeleri büyümüş, sisteme yönelik yaygınlaşan ve yükselen eylemleri burjuva sınıfı korkutucu olmuştu. Sakıp Sabancı o dönemi anlatırken şöyle diyordu; "Gecekonduardan gelip boğazımızı kesecekler diye fabrikalarımıza gidemiyoruz." İşte bu korkuyla daha fazla yaşayamayan burjuvazi "topyekün savaş" çılgınlıkları işçi sınıfımıza, emekçi halklarımıza ve devrimci güçlere savaş açmıştı. Burjuvazi iç savaşı kazanmak için her türlü savaş hilesine başvuruyordu. Bazen Avrupa Birliği vb. demagojilerine, bazen politik çevirme hareketine başvuruyor. Bazen demir ökçesiyle ezmeye çalışıyordu. Tüm amacı egemenliğini sürdürülebilmektir. İşte bu nedenle böyle bir provokasyona, böyle bir katliama başvurmuştu. 12 Mart Gazi katliamının sonucu tam bir isyan ve ayaklanmadı. Üç gün süren ayaklanma sonucu 28 kişi katledilmiş ama faşist devlet emekçi halkları susturamamış, teslim alamamıştı. Tam tersine ayaklanmayı bastırabilmek için namus, şeref sözleriyle kitlelerin öfkelerini yumuşatabilmişlerdi...

12 Mart Gazi ayaklanmasının 12. yılında Gazi halkı yine ayakta idi. Binlerce insan devrimci yapıların çağrısıyla iş günü olmasına rağmen sokaklara dolmuşlardı. Esnaflarsa tamamen kepenklerini kapatmıştı. Hem de Zaman gazetesinin birinci sayfadan verdiği, içinde AKP, CHP ve MHP'lilerin bulunduğu 700 Sivash derneğinin karar olarak "oyuna gelme, sokağa çıkma" çağrılarına rağmen.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak Gazi Ayaklanmasının 12. yılında Gazi halkıyla birlikte olabilmek ve devletin gözdağı verme çabasına karşılık, günler öncesinden çalışmaya başlamıştık. Afişlerimizle, bildirimlerimizle, pankartlarımızla, söyleşilerimizle... Ama yine de Gazi Ayaklanmasının 12. yılına istediğimiz gibi hazırlanamamıştık... Çünkü; bu platform oluştuğunda ilk gündeme alınan konu her nedense anmanın yapılacağı gün olmuştu (Bunun nedenini sonra öğrenecektik). Bu yılki 12 Mart anması, bir çok şeyi gün ışığına çıkardı. Anmanın yapılacağı gün üzerinden yapılan tartışmalar aslında bir çok oportünist yapının özünde var olan kendine güvensizlik ve kafa sayısının öne çıkarılması anlamını taşıyordu.

Platform Cemevi ile yaptığı görüşmelerde anmanın 12'sinde yapılması konusunda anlaşmaya çalıştı. Ama Cemevi hem tartışma anında gösterdiği tavırla hem de platform ayın 11'inde yapma kararını aldıktan sonra, polisin Cemevine "siz 12'sinde yapın, gerisine karışmayın" demesi üzerine 11'inde yapma düşüncesine bir daha dönmek üzere veda etti. Cemevi başından beri devletin 12 Mart tarihini kabul ettiğini ve 12Mart gününün meşru gösterildiğini bahane ederek, platformun 11'inde yapmak istediği anmanın karşısında durdu. Bu meşruluk arayışı cemevinin ne kadar düzenin bir parçası olmak istediğinin ve olduğunun göstergesidir.

12 Mart ayaklanması yıllardır kapitalist sistemin emekçi halk üzerinde uyguladığı sömürü ve baskı politikasının bir sonucudur. Faşizmin kanlı katliamlarının ve devletin devrim karşısında duyduğu korkunun ve bu korkunun sonucu olarak halka gözdağı vermek amacıyla yaptığı bir saldırı sonucu halkın gerçekleştirdiği bir ayaklanmadır. Elbette bu topraklarda verilen onlarca yıllık devrimci mücadelenin halk üzerindeki etkisi de önemlidir. Ama esas olarak bu halkın gerçekleştirdiği bir ayaklanmadır. Burada HÖC 12 Mart ayaklanmasını kendisine mal etmeye çalışarak hem onlarca yıl verilen mücadeleyi yok saymış oluyor, hem de tarihin hazırlıksız da olsa öne çıkardığı halkın inisiyatifini. Bu ayaklanma öncesi kendi dergilerinin sayılarına bakarlarsa, o zaman ayaklanma, kıpırdama belirtisi bile görmediklerini görecektir. Buna rağmen sürdürdükleri bu ben merkezci anlayış, devrim hiçbir katkı sağlamayacağı gibi tam tersine zarar vermektedir.

Cemevi ve HÖC ortak hareket ederken -ben merkezci yaklaşımın kimleri nereye getirdiğine iyi bakmak gerekir- platform 11'inde anmayı yapma kararı aldı. Ama bu karar baştan sağlam temeller üzerine oturmamıştı. Cemevi ile yapılan görüşmelerde Cemevinin tavrı, hemen platform önerisinde bulunan ESP'yi kaygılandırmaya başladı. Bunun yanı sıra DHP de sürekli olarak kaygılarından bahsetti. Ama bir kez takke düştü, kel göründü; gerçek niyetlerini daha faz-

la gizleyemediler. İlk önce ESP artık bir davranış çizgisi haline gelen karar alıp cayma hareketini, manevra hızını(!) burada da gösterdi. Son anda 11 Mart'ta miting yapılması önerisinde bulundular ama platformda bu önerinin uygulanabilirliği noktasında anlaşma sağlanamadı. Bunun üzerine ESP "o zaman platform 12'sinde yürüsün" dedi. 11 Mart'ta miting öneren ESP, 11 Mart'ta bir anma yapılmasının anlamsız olduğunu söyleyerek katılmayacağını söyledi. Diğer platform üyeleri, biz de dahil, bunu bir ilkesizlik olarak mahkum ettik. Bunun üzerine ESP platformdan çekildiğini açıkladı...

Son bir gayretle, Cemevinin 3 Mart günü düzenlediği toplantıya, Cemevini ve katılanları ikna etmek için platform cemevine gitti. Tartışmalar sürerken; tam resmi karar açıklanacakken platform bileşenleri olarak dışarı çıkıldı. Ve o arada Cemevini ikna etmeye gelen platform üyeleri içerisinde ESP, DHP ve DTP ikna olup gittiler. Sonuç olarak platformda sadece Mücadele Birliği Platformu, Partizan ve BDSP kaldı. Bu noktada platformun artık işlevsiz kaldığı görülüyordu ve geriye dağıtıldığını açıklamaktan başka bir şey kalmıyordu.

Sonuç olarak bu görüşmelerin sonucunda Cemevi ve HÖC birlikte yaparken, kitle sevdasına düşen ve bu nedenle kuyrukçuluk yapan siyasetler, orada da umduğunu bulamayınca tekrar eylem birliği yapmayı ve birlikte örgütlemeyi düşündüler, son tahlilde bu yıl Gazi'de iki ayrı 12 Mart anması yaşandı.

12 Mart ayaklanması, bu halkın devrim yapabileceğini herkese göstermişti. Biz böyle bir günün devrimcilerin öncülüğünde ve devrimci hareketin güçlerini birleştirerek anmasını düşündüğümüz için, bu ilkesizliği mahkum edip yine de eylem birliğini bozmayarak eylemde yer aldık. Bunun en büyük nedeni, daha önce de belirttiğimiz burjuva medyada, gazetelerde çıkan "oyuna gelmeyeceğiz, sokağa çıkmayacağız" başlıklı yazı üzerine bu bölünmüşlüğü karşı devrime hizmet ettiğini düşünmemizdi. Hem HÖC'ün kendisini dayatmasını kabul etmedik, hem de diğer siyasetlerin kitle kuyrukçusu, ilkesiz anlayışlarına ortak olmadık. "Yaşasın Devrimci Dayanışma" pankartı arkasında "Yaşasın Gazi Ayaklanması" ve "13 Mart'tan Gazi'ye Gazi'den Zafere" pankartlarımızla yürüdük. Ayrıca yürüyüş güzergahı üzerine asılan "12 Mart Ruhuyla 1 Mayıs'ta Taksim'e" pankartımız dikkat çekiciydi.

Bir 12 Mart daha böyle geçti. İç savaş sertleştikçe, devrim büyüdükçe bir turnusol kağıdı gibi herkesin rengini gösteriyor. Devrim bütün oportünist ve meşruiyet arayışlarına rağmen kendi yolunda ilerleyecek ve leninistlerin öncülüğünde zafere ulaşacaktır.

YAŞASIN 12 MART GAZİ AYAKLANMASI 12 MART RUHUyla 1 MAYIS'TA TAKSİM'E!

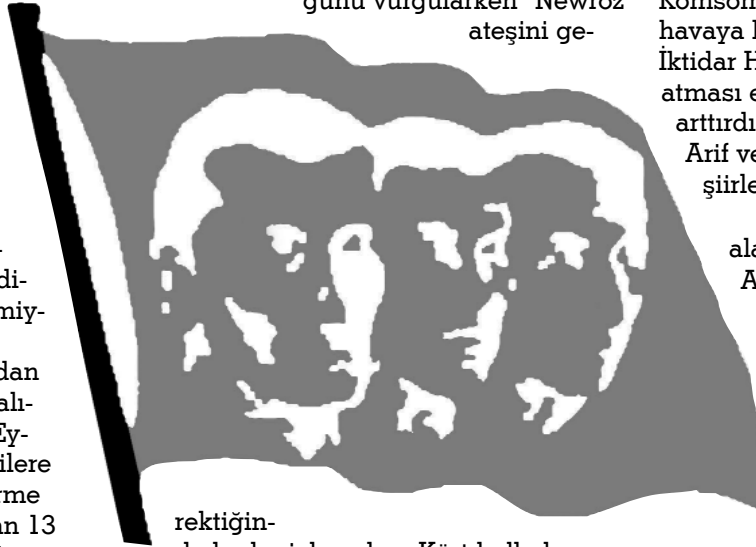
Gazi Mücadele Birliği Platformu

13 MART SAVAŞÇILARININ BAYRAKLARI ELLERİMİZDE!

İzmir Kemalpaşa Mart İşçi Kültür Merkezi olarak 18 Mart'ta 13 Mart Savaşçılarını anmak, kavgalarını işçi ve emekçilere taşımak için bir etkinlik düzenledik. 13 Mart'ta idam edilen üç yoldaşlarımızın yaşamlarını ve mücadelelerini anlatan açılış konuşmasının ardından 13 Mart savaşçıları şahsında devrim mücadelesinde ölümsüzleşen tüm devrim ve komünizm savaşçıları için saygı duruşuyla başlayan etkinliğimiz, 13 Mart Savaşçıların idam edilmişlerini anlatan sinevizyon gösterimiyle devam etti.

Sinevizyon gösteriminin ardından sahneye Mart İşçi Kültür Merkezi çalışanlarından bir yoldaş gelerek 12 Eylül'le birlikte işçi sınıfına ve emekçilere yönelik baskı ve katliamlarla sindirme teslim alma saldırısının daha baştan 13 Mart savaşçıların gerçekleştirdiği eylemle boşa çıkarıldığını ve bugün burada yoldaşlarımızı anmamızın da bunu bir kez daha gösterdiğini vurguladı. Yoldaşımız konuşmasını ölümsüzleşen devrim savaşçılarına ve zindanlarda tutsak bulunan devrimin öncülerine ve yarattıkları değerlere sahip çıkmak için 1 Mayıs'ta Taksim'de olmanın zorunluluğuna değinerek bitirdi. Daha sonra işçi bir kadın yoldaşımız kendi yaşamıyla bir işçinin nasıl yaşadığını ve buna karşı mücadele etmenin zorunluluğuna değinen konuşmasını yaptı; yoldaşımız konuşmasını "İdamlar Bizi Yıldırıamaz" diyerek bitirdi. İşçi yoldaşlarımızın ardından sahneye konuşmalarını yapmak için DÖB'lü arkadaşlarımız geldi.

Bir yoldaşımız Newrozla ilgili okuduğu yazısında faşist devletin Newroz eylemliliklerini engelleme çabasının boşa olduğunu vurgularken "Newroz ateşini ge-

rektiğinde bedeniyle yakan Kürt halkı bu ve bundan sonraki Newrozlarda da Türkiyeli işçi ve emekçilerle yapacağı mücadele birliğiyle bu ateşi daha güçlü yakarak zafere taşıyacağını söyledi. Daha sonra konuşmasını yapan DÖB'lü bir yoldaşımız da son dönemde artan saldırılara dikkat çekerken saldırıların boyutu ne kadar artıyorsa bizim ve işçi ve emekçi halkların mücadele azminin de en az o kadar arttığını vurguladı. 13 Savaşçılarına değinen yoldaşımız 13 Mart Savaşçıların idam edilmişlerinden 25 yıl sonra dahi düşmanın yüreğine korku salmaya devam ettiklerini dile getirirken konuşmasını "Yaşasın Devrim Savaşçıları" diyerek bitirdi.

Yapılan konuşmaların ardından arka-

daşlarımızın hazırlamış oldukları şiir dinletisi sahne aldı. Şiir dinletisinin başlangıcında 9 yaşındaki genç bir yoldaşımızın Komsomol Marşını okuyarak yumruğunu havaya kaldırıp "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak" sloganını atması etkinliğimizin coşkusunu bir hayli arttırdı. B.Brecht, Nazım Hikmet, Ahmed Arif ve Mavi Atlas kitabından okunan şiirlerle şiir dinletisi sonlandırıldı.

Şiir dinletisinden sonra sahneyi alan müzik grubumuz Grup Güneş Akın Seslendirdiği parçalardan sonra "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" diyerek müzik dinletisini sonlandırdı.

Son olarak etkinliğimizin kapanış konuşmasını yapmak için bir yoldaşımız geldi sahneye. Yoldaşımız, gençliğin önünde şu an iki yol olduğunu ya sermayenin uşaklığı ya da Denizler, Cheller, 13 Mart Savaşçıları gibi bu yoz ve kokuşmuş sisteme karşı devrim saflarında savaşmak olduğunu belirtti. Yoldaşımız işçi ve öğrenci gençleri devrim için mücadeleye çağırdı. Daha sonra etkinliğimize katılan arkadaşlarımızla etkinliğimiz vs. üzerine sohbetler ettik. Hep birlikte Komsomol Marşını okuduktan sonra bir sonraki etkinliğimizde buluşmak üzere etkinliğimizi sonlandırdık

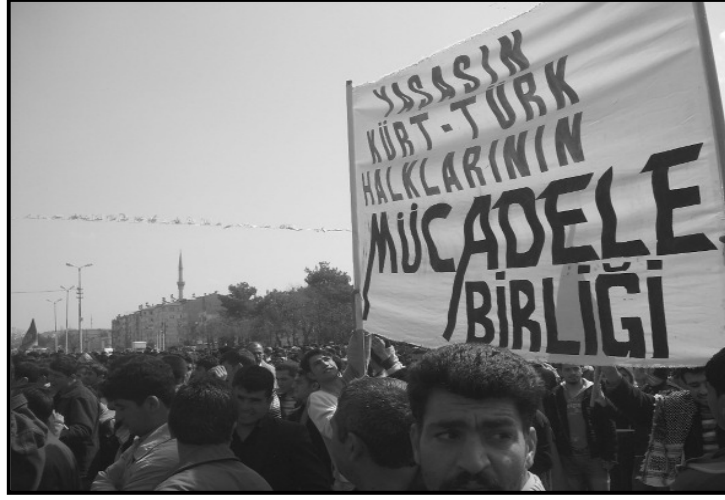
13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR LENİNİSTLER SAVAŞIYORI!

Mart İşçi Kültür Merkezi

Newroz Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini ördüğü bir gün olarak bu topraklarda sarı-kırmızı-yeşillere bürünerek kutlanıyor.

Bunlardan biri de Antep'te gerçekleşti. Antep Newroz tertip komitesinin hazırladığı miting İstasyon Meydanı'nda saat 11.00'de başladı. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak saat 10.30'da İstasyon Caddesi üzerinde fuar önünde toplanarak "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" yazılı pankartımızı açarak ve ellerimizdeki kızıl bayraklarla Newroz alanına doğru yürüyüşe geçtik. Yürüyüş sırasında "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Kürt Halkına Kalkan Elleri Kıracağız", "Dısa Dısa Serhildan Biji Azadiya Kürdistan", "Newroz Piroz Be", "Dünya Emeğin Olacak", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganlarıyla yürüdük. Newroz alanına geldiğimizde polis barikadı ve arama noktası oluşturulmuştu. Arama noktasında polisler pankart sopasının tahta ve kalın olduğu gerekçeyle çıkarmamızı istediler. Kortej sorumlusu arkadaşlarımızın müdahalesi ile ve taviz vermeyeceğimizi anlayan sorumlu polis, alana girmemize izin

ANTEP'TE NEWROZ

vermek zorunda kaldı. Bizler de pankartın arkasında tekrar kortej oluşturarak "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Kürt Halkına Kalkan Elleri Kıracağız", "Newroz Piroz Be" sloganlarıyla alana girdik. Alana girdiğimizde Newroz alanında bulunan insanlar bizi alkışlarla karşıladı. Alanda yerimizi aldıktan sonrada pankartımızla, kızıl bayraklarımızla ve sloganlarımızla kitlenin büyük ilgisini

çektik. Newroz ilk önce tertip komitesinde bulunan kişilerin konuşmasıyla başladı.

Bu sırada sivil polisler tarafından 2 kişi gözaltına alınmak istendi. Ancak bütün kitlenin birlikte hareket ederek gözaltına alınan kişileri savunması ve tek vücut olarak hareket etmesi sonucu sivil polisler de geri adım atarak 2 kişiyi tekrar serbest bırakmak zorunda kaldılar.

Daha sonra Newroz ateşi yakılarak bir kez daha demirci Kawa'nın isyan ateşi harlanmış oldu. Daha sonra yerel sanatçılar ve Xanemir sahneyi aldı. Newroz süresince sürekli "Kürt Halkına Kalkan Elleri Kıracağız", "Newroz Piroz Be", "Dısa Dısa Serhildan Biji Azadiya Kürdistan", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarını haykırdık. Newroz'un sonuna doğru sahneyi Koma Kewoka Aşiti aldı. Newroz halaylarla ve çekilen zafer zılgıtlarıyla son buldu.

**YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ
NEWROZ PİROZ BÊ**

Antep Mücadele Birliği Plt.

KAVGAMIZIN ŞEHRİ ADANA'DAN TÜM MÜCADELE BİRLİĞİ OKURLARINA MERHABA

Kürt ulusuna, özgürlüğün ve kendi kaderini tayin hakkının zor yöntemleriyle kazanılacağına ilk işaretini veren, o tarihi dönemin devrimcisi Kawa'nın isyan ateşini yaktığı 21 Mart günü, bizler de Mimar Sinan Açık Hava Tiyatro-

su'nda üzerinde Kürtçe "Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği" yazan pankartımızı en yükseklere asarak, ülkesi ilhak edilmiş ve ezilen Kürt halkının yanında olduğumuzu gösterdik. Yoldaşlarla devrimci proletaryanın çelik disiplininin nasıl olması gerektiğini dost düşman herkese gösterdik. Birlikte attığımız sloganlara Kürt gençliğinin büyük ilgi göstermesi, gelecekte halklarımızın mücadele birliğinin daha güçlü örüleceğinin en büyük habercisiydi. Bu mücadele birliğini örebilmek için daha çok çaba sarf etmemiz gerekiyor. 13 Mart Savaşçıların yoldaşları genç Leninistler görev başına!

**YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ**

**DİSA DİSA SERHILDAN BİJİ AZADİYA KÜRDİSTAN
BİJİ AZADİ BİJİ SOSYALİZM**

ADANA MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

ZAFER AKMERCAN İŞÇİLERİNİN OLDU!

20 Mart 2007'de Eyüp Adliyesi'nde Karar Mahkemesine girecektik. Biz bunun bilinci içerisindeyiz ve karar mahkemesi öncesi sesimizi kamuoyuna duyurmalıydık. 16 Mart Cuma günü hakim hastalığından kaynaklı rapor aldığını duyuyorduk. Kendi aramızda bir toplantı yaptık. Öncüler olarak 20 Mart'ta yapılacak karar mahkemesi öncesi sesimizi tüm kamuoyuna duyurmamız gerektiği kanısına vardık. Elde avuçta ne varsa onu önümüze koyduk. 17 Mart'ta Haydarpaşa'dan trene bindik. Üç öncü işçi Ankara'ya gidiyorduk. 18 Mart Pazar sabahı Ankara'daydık. O gün, gün boyu gezdik dolandık. Tam olarak nereye gideceğimizi arkadaşlar da bilmiyordu.

19 Mart Pazartesi saatler 10:45'i gösteriyordu. Başbakanlık merkez binası önündeyiz. "Haklıyız Kazanacağız-Akmercan İşçileri" yazılı pankartımızı açtık ve basın açıklamasını okumaya başladık. "Basına ve Kamuoyuna, bizler 9 aydır direnişte olan Akmercan işçileriyiz" dedik ve etrafımızı Başbakanlığın korumaları sardı. Bizi yaka-paça tutmaya başladılar, biz önceden aldığımız karar üzerine "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganını hep bir ağızdan atmaya başladık. Akşamüzeri serbest bırakıldık. Trene bindik, İstanbul'a dönüyorduk...

20 Mart Salı, saatler 12:00'yi gösteriyor. Mahkeme önündeki diğer işçi arkadaşlarımızla kucaklaşıyoruz. Mahkeme başlamak üzereydi avukatlarımızla mahkemeye girdik. Kararı avukatım Murat Ak bana ilettiler. Zafer işaretleriyle dışarı çıktığımda arkadaşlarımız kazandığımızı anlattılar. Zafer çılgınlıkları içinde bir-

birimize sarılıyorduk. 25 Mart Pazar günü için buluşma kararı aldık. Bu defa zafer toplantısı yapacaktık. Gazi Hastanesi'nin arkasındaki parkta 150 işçi toplandık ve yürüyüşe geçtik. Zaferi işçiler olarak Gazi halkıyla paylaşıyorduk. Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nin bulunduğu sokağa geldik. Toplantıyı Ayışığı'nda yapacaktık. Avukatlarımız Murat Ak ve Süleyman Tomas mahkemenin sonuçlarını ve neler yapılması gerektiği hakkında geniş çaplı bilgilendirdiler bizleri. Daha sonra Mücadele Birliği Platformu adına Yılmaz Ekşi'yi çağırdım konuşma yapması için. Çünkü uzun zamandır bizim direnişimize destekte bulunuyordu ve o da bir işçiydi. 150 işçi onu alkışlarla selamladılar. Yılmaz arkadaş bizlere yaratılan ne varsa bunları emeğin kendisinin yarattığını, yani bizlerin yarattığını anlattı ve örgütlenmemiz gerektiğine dikkat çekti. Akmercan işçisinin örgütlü hareket ettiği için kazandığına işaret etti. Öncülerimize sahip çıkmamız gerektiğini, öncülerine sahip çıkmayan hiçbir hareketin başarıya ulaşamayacağından bahsetti. Ve "Yaşasın Dünya İşçi Sınıfının Mücadele Birliği" deyip konuşmasını bitirdi. Kapanış sonrası sanat merkezinin çalışanı arkadaşımız önümüzdeki hafta yani Nisan'ın 1'inde, sanat merkezinin kuruluşunun 4. yılı olduğunu söyledi. "Biz işçilerle hem 4. yılımızı hem de zafer için bir şölen yapmak istiyoruz" dedi. Salondaki herkesi tüm devrim savaşçıları için saygı duruşuna davet ettim. Haftaya şölen için program yaptık ve toplantıyı alkışlarla ve sloganlarla bitirdik.

**Akmercan İşçisi
Abidin Ateşoğlu**

DOLMABAĞÇE'DE "SAVAŞA HAYIR!"

20 Mart 2003 günü, ABD'nin Irak'a ilk bombalarını attığı gün, tüm dünya üzerinde eylemlerle protesto edilmişti. Her yıl 20 Mart, dünyanın her yerinde savaş karşıtı bir gün olarak protesto eylemleriyle karşılanıyor.

Bu yıl da, emperyalist savaşı protesto etmek için, devrimci tüm kuruluşlarla beraber, Taksim Gezi Parkı'nda toplandık. "Irak'ta Savaşa Ve İşgale Dur De" pankartı, meşaleler ve dövizlerle toplanan kitlenin içinde Mücadele Birliği Platformu olarak kırmızı bayraklarımız ve "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Irak Halkı Devrimle Özgürleşecek" dövizleri-

mizle yerimizi aldık.

Çevik kuvvet polislerinin parkın Taksim Meydanına açılan kısmını kapatarak yürüyüşe izin vermemesi üzerine Gezi Parkı'nın yan tarafından AKM'nin arkasından dolaşarak sloganlarla Dolmabahçe'ye, İnönü Stadyumu'nun önüne yürüdük. Yürüyüş, deyim yerindeyse zincirlerinden kopan kitlenin bir sel gibi Dolmabahçe'ye akışı gibiydi. DİSK'in tansiyonu düşürme çabalarına karşılık kitlenin coşkusu muazzamdı.

Yürüyüş sırasında sık sık "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" slogan-

ları attık. Taksim Meydanı'nda 1 Mayıs 1977'de yapılan katliamın 30. yıldönümü nedeniyle 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırılan kuşlamalar yaparak "1 Mayıs'ta Taksim'e" sloganları attık.

İnönü Stadyumu'nun önüne geldiğimizde "Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm" yazılı pankartımızı açtığımızda eylem komitesi, başka pankart açılmaması gerektiğini söyleyerek kapatılması yönünde ricada bulundu. Biz de pankartımızı topladıktan sonra eylemin sonuna kadar şiarlarımızı haykırmaya devam ettik. □

DENİZLERE...

Tohumken, çiçek, çiçekken, meyve olana serpilip büyüyene, kızıl çiçekler açana... Türkiye'den Kürdistan'a, Kürdistan'dan Filistin'e... Savaşana... DENİZLERE!..

Tohumdun dedim ya, düştün toprağa, filizlendin sonra binlerce genç ve binlerce emekçi yani bizler, inandık, direndik, direneceğiz. Tabiki umutluyuz, bir gün ki bu gün uzak değil. Vurup masaya yumruğumuzu, faşizmi kendi kanında boğup, halk iktidarını kuracağız. İşte o zaman Denizler için söyleyeceğimiz türküler yerini bulmuş olacak!..

Meydanlar kadar; Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak.

İstanbul'dan bir Leninist

"BU SİSTEMİ YIKMALI BAŞKA ÇARESİ YOK"

Mücadele Birliği: Kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

İşçi: Ben 6 yıldan beri bir gıda fabrikasında çalışıyorum. Daha önce orman işçiliği yapıyordum, 39 yaşındayım, 6 yaşından bu yana işçilik yapıyorum. Hem işçiyim hem de ane

Mücadele Birliği: Yaşam koşullarınız nasıl? Memnun musunuz?

İşçi: Çalışan ben, aşağılanan ben, aç kalan yine ben. İnsan böyle bir yaşamda nasıl memnun olabilir. Çocuklanma harçlık veremediğim için sabah evden kaçarak çıkıyorum, akşam eve geldiğimde benden bir şeyler istememeleri için suratımı asıyorum.

Mücadele Birliği: Bir gıda fabrikasında çalıştığınızı söylediniz. Bize fabrikanın çalışma koşullarından bahsedermisiniz?

İşçi: Yaz dönemi işler çok yoğun oluyor, sabah 8 akşam 8 ya da akşam 8 sabah 8 çalışıyoruz. Sık sık Pazar günleri de çalışıyoruz. Evimizi otel gibi sadece uyumak için kullanıyoruz. Mesailerimiz ödenmiyor, bunun yerine iş olmadığı zaman dinlendirme veriyorlar. Normalde 20-22 saatte yapılacak işi, bize 12 saatte yaptırıyorlar. Çalıştığımız bölümde yaz dönemi biber kesimi oluyor çalıştığımız yer gaz odasından farksız oluyor. Hem biberin acısı hem yaz sıcağı çok terliyoruz, buradan sonra eleman gerekiyor diye bu halimizle soğuk hava deposuna çalışmak için gönderiliyoruz. Zorunluluktan gidiyoruz.

Mücadele Birliği: Fabrikanızda sendika, komite, konsey vb. herhangi bir örgütlülük var mı?

İşçi: Şu an için yok. Mücadele Birliği okuyan arkadaşlar var. Herkes bir şeylerin farkında ama ellerinde olanı kaybetmek için susuyorlar. Patronun çanak yalayıcıları her fırsatta bize "bir kişi giderse dışarda her gün yüz kişi işe girmek için başvuruyor" diyorlar

Mücadele Birliği: Bölgenizde yeni açılan 13 Mart İşçi Kültür Merkezi ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

İşçi: Burada ilk defa bir işçi kültür merkezi açılıyor, ben de daha önce hiç böyle bir yere gitmemiştim. Açılış tarihi yaklaştıkça heyecanlanıp, kaygılanıyordum. Açılış nasıl olacak bir sorun eksiklik olacak mı diye. Ama açılış sırasında, benim gibi işçilerle bir araya gelmek beni gelecek için umutlandırdı. Kısacası Mart İşçi Kültür Merkezi'nin açılışının bölgemizdeki işçilerin yolunda bir ışık olacağını düşünüyorum. Kültür merkezimizin açılışı çocuklarımızın, bölgemizdeki gençliğin içinde buldukları yozluktan kurtulmaları, kitap okuyup, tartışıp kendini geliştirebilecekleri bir ortam oluşturdu.

Mücadele Birliği: Dergimiz aracılığıyla işçilere emekçilere ne söylemek istersiniz?

İşçi: Öncelikle biz işçiler olarak çok okuyup bilinçlenmeliyiz. İşçiler zaten ezildiğinin sömürüldüğünün farkında. Şimdi ağlama sızlama zaman değil, işçiler yanı başındaki sınıf kardeşlerini bilmeli, destek çıkmalı örgütlenmeli. Bu sistemi yıkmalı başka çaresi yok.

Mücadele Birliği: Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

İşçi: Ben teşekkür ederim. Yine buyurun gelin.

"GÜNÜ DEĞİL GELECEĞİ KURTARMALIYIZ"

Mücadele Birliği: Kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

İşçi: 26 yaşındayım, 14 yıldır işçilik yapıyorum. Yaklaşık bir yıldır bir fabrikanın yemekhanesinde çalışıyorum.

Mücadele Birliği: Yaşam koşullarınızdan memnun musunuz?

İşçi: Değilim. Açlık, yoksulluk içinde aşağılanarak yaşadığı böyle bir sistemde yaşam koşullarından memnun olmak imkansız. Yeni evliyim ama evli miyim bunun farkında değilim eşim gece işten geliyor, ben sabah 06.00'da çıkıyorum, o 07.00'de geliyor. Günde sadece 4 saat görüşe biliyoruz. Sanki biz sadece çalışmak için yapılmışız, biz hayvan mıyız? Her şeyimizi elimizden alıyorlar.

Mücadele Birliği: Bize çalışma koşullarından bahsedermisiniz?

İşçi: Daha önce ormanda çalışıyordum, çalışma koşulları çok ağırdı fakat patronla çok az yüz yüze geliyorduk. Ne kadar çalışırsak kadar kazanıyorduk. Ama dediğim gibi iş koşulları çok ağır olduğundan çok yıpranıp az kazanıyorduk. Patronla fazla yüz yüze gelmediğimiz için. Yine sömürülmemiz rağmen şimdi çalıştığım fabrikaya göre daha az aşağılanıyorduk. Çalıştığım yerde sözde yemekhaneciyim, ama temizlik vb. gibi işleri de yaptırıyorlar. Haftanın 6 günü çalışıyoruz. Pazar günleri de çalıştığımız oluyor. Asgari ücretle çalışıyorum.

İşim gereği hem patronun, müdürlerin hem de işçilerin koşullarını görebiliyorum, bir yandan kokteyl yapanlara pasta kola götürüyorum, diğer taraftan 10 saat çalışmış işçiye tekrar mesai için yemek veriyorum. İki durumu da aynı anda görmek beni gerçekten çok kızdıyor. İşçi arkadaşlar ücretsiz mesaiye giderken, onlar kakara kikir, aşağılık bir şekilde tıpkı kan emici yarasalar gibi emdikleri kanı eritiyorlar.

Mücadele Birliği: Çalıştığınız fabrikada sendika, komite vb. bir örgütlülük var mı?

İşçi: Yok. Dergi okuyan arkadaşlarımız var. Çalışırken pek bir araya gelemiyoruz. Ama iş çıkışlarında fikir alış verişi yapıyoruz.

Mücadele Birliği: Bölgenizde yeni açılan Mart İşçi Kültür Merkezi'yle ilgili ne düşünüyorsunuz?

İşçi: 13 Mart İşçi Kültür Merkezi açılınca çok sevindim, çalışma zamanlarımızın dışında genellikle oradayım. Elimden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorum..

13 Mart İşçi Kültür Merkezi'nin açılışı işçiler için büyük bir adım açıkçası bizi hem cesaretlendiriyor hem de umutlandırıyor.

Mücadele Birliği: Dergimiz aracılığıyla işçi-emekçilere söylemek istediğiniz şeyeler var mı?

İşçi: Aslında söylemek istediğim çok şey var. Öncelikle cezaevlerinde bulunan yoldaşlara çok sevgi selam gönderiyorum. Yüzlerinden gülücükler hiç eksik olmasın, onlar yalnız değil. Biz işçiler her zaman onlarıyız, yüreklerimiz onların yürekleriyle birlikte atıyor.

İşçiler nasıl ki elleri ve beyinleriyle dünyayı üretiyorlarsa. Kendi kurtuluş mücadelelerini de örmelidirler. Bütün işçilerin kurtuluşu emeğin iktidarında, işçi sınıfının diktatörlüğündedir. Bilinçlenmeliyiz, bilinçlendirmeliyiz, günü değil geleceği kurtarmalıyız. Tıpkı bir ev inşa eser gibi sömürsüz, insanın insan tarafından aşağılanmadığı bir yaşamı kurtarmalıyız,

Mücadele Birliği: Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

İşçi: Ben teşekkür ederim bana sayfanızı ayırdığınız için. İyi ki varsınız iyi ki biz işçiler varız.

ANTEP'TE OTOBÜS ŞOFÖRLERİ DİRENİŞTE

Antep'te belediye otobüslerinin özelleştirilmemesi için geçtiğimiz aylarda eylem yapan Tüm-Tis'e üye işçilerin eylemlerine karşın özelleşen belediye otobüsleri işçiler için köleleştirme aracı haline geldi. Kevser Turizm Şirketi'nin satın aldığı otobüslerin şoförleri ve işçileri her geçen gün daha da zorlaşan şartlarda çalıştırılmak isteniyor. Özelleştikten sonra sömürünün de arttırdığı şirkette 4 Mart tarihinde 58 işçi sendikali olduğu için işten çıkardı. Bu duruma karşı başlatılan direniş 10 gündür otobüs işletmesinde devam ediyor. Mücadele Birliği olarak ziyaret ettiğimiz direnişteki işçilerle ve Tüm-Tis sendikası genel örgütlenme sekreteri Muharrem Yıldırım ile bir röportaj yaptık.

Mücadele Birliği: Belediye otobüsleri özelleştikten sonra sömürü ve hak ihlalleri daha da arttırıldı. Bu yaşanan süreçten biraz bahseder misiniz?

M. YILDIRIM: 6-7 ay önce KEVSER TURİZM'de işe başlayan işçilerin sigortası halen yapılmadı. Bunu üzerine işçiler sendikamıza üye oldular. Ve bizim de TÜM-TİS sendikası olarak yaptığımız şikayet üzerine GAZİANTEP TURİZM AŞ.'de çalışan işçilerimiz sigortalı yapıldı. Söz konusu bu şirket KEVSER TURİZM'in paravan şirkettir.

KEVSER TURİZM, sendikali oldukları gerekçesiyle 58 işçiyi işten attı.

Mücadele Birliği: Daha önceki aylarda özelleştirme karşıtı eylemler yapılmıştı. Yapılan bu eylemler için belediye, işçilere ne gibi vaatlerde bulundu?

M. YILDIRIM: 14- 15 ay süren özelleşmeye karşıtı eylemlerde, yapılan kira sözleşmesinde hiçbir işçi atılmayacak sözü alınmıştı. Yani Belediye çıkarılan ve çalışan işçilerden sorumlu. Sözleşme gereği işten çıkarılma durumunda belediyeden izin alınması gerekiyor.

Mücadele Birliği: Yaşanan bu işten atılmalara karşı belediye nasıl bir tavır sergiliyor?

M. YILDIRIM: Belediye "çıkarılan işçiler, işe yeni başlamış olan işçiler. O yüzden biz karışmayız." diyor. Beledi-

ye başkanı kim olursa olsun ve hangi partili olursa olsun değişen hiç bir şey olmuyor.

Mücadele Birliği: SSK primleriniz hukuka uygun olarak yatırılıyor mu?

M. YILDIRIM: İşçilere şirkete binde bir hisse ile ortaklık yapmayı dayatılıyor. Bu şekilde ortak olan kişilerin de SSK ve sendika işlemlerine gerek kalmıyor.

Mücadele Birliği: İşten uzaklaştırılmalar için nasıl bir gerekçe ortaya atıldı?

M. YILDIRIM: Bazı işçilerin para çaldıklarını iddia ettiler ve bu gerekçe ile, yüz kızartıcı suç işlediklerini öne sürerek işten attılar.

Mücadele Birliği: Bu eyleminiz sırasında başka zorluklar ya da dayatmalarla da karşılaşılıyor musunuz?

M. YILDIRIM: Mafya gibi örgütlenen bir şirket var karşımızda. Geçtiğimiz günlerde işçilerin karşısına 6-7 kişi çıkarak tehdit ve küfürlerle direnişe son vermelerini istediler. Bunlar parayla tutulmuş insanlardır. KEVSER'in, baskı uygulayarak yıldırımaya çalıştığı işçiler, buna karşın direnişlerine devam ediyorlar.

Mücadele Birliği: Şu anda çalışan işçiler ne gibi zorluklarla karşılaşıyorlar?

M. YILDIRIM: Toplu sözleşmedeki işçiler bile maaşlarını düzenli alamıyorlar. Yasalara göre en fazla 8 saat çalışmaya izin verilirken, şoförler 12 ve 16 saat çalıştırılmak isteniyor. Mesai ücreti verilmeden tamamen köleleştirilmek isteniyorlar. 750 YTL alan bir işçinin maaşı sendikaya üye olduktan sonra asgari ücrete indiriliyor. Amaçları örgütlü bir mücadeleyi tasfiye etmek. Ancak buradaki işçiler tekrar işlerine dönene kadar bu direniş devam edecek.

Antep Mücadele Birliği

EZİLEN KİTLELER, GERÇEK ÖNCÜLERİNİ EYLEMDE BULURLAR

Tarih, sosyalizmin yaklaşacağı günü her gün biraz daha netleştirmekte. 12 Eylül faşist cuntasının idam ettiği, kuşuna dizdiği ve işkencehanelerinde öldürdüğü proletaryanın yiğit evlatları, mücadelemizde yaşıyor. 13 Mart 1982'de idam edilen Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun faşizm karşısında gösterdikleri kararlılık ve cesaretle halkların bilincine ışık tutmaya devam ediyor. BMC, Tarih ve metal işçileri olan 13 Mart savaşçıları proletaryanın gücünü dosta- düşmana kanıtlamış oldular. İdam hükmünün verildiği 1 Mayıs günü Seyit Konuk tüm mahkeme heyetini devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşen tüm savaşçılar için bir dakikalık saygı duruşuna davet etmiştir. Mahkeme heyetinin de hayretle ayağa kalkarak tedirginlik içerisinde saygı duruşunda bulunması faşizm mahkemelerinde proletarya savaşçılarının yargılanamayacağına bir kanıttı.

Yılgınlıkların, çözülmüşlüklerin ve umutsuzluğun kol gezdiği o dönemde 13 Mart savaşçılarının

gösterdiği tavır bu gün bile devrimci kararlılığın simgesi olarak bize güç ve moral sağlıyor.

Bizler de Mücadele Birliği okurları olarak proleter komünist yoldaşlarımızın afişlerini Kürt-Türk emekçi halklarının yoğun yaşadığı Okmeydanı sokaklarına yaptık. İdamlar bizi yıldırılmaz sloganlarının yazılı olduğu ve yoldaşlarımızın işçi olduğunu belirten afiş, insanların ilgisini çekti.

Son zamanlarda devletin Kürt halkına baskı ve saldırıları artırmıştır. Kürt halkı tüm bu baskı, saldırı ve sindirmelere karşı savaşını sürdürmekte. Devrimimizin en önemli dinamiklerinden biri olan Kürt halkının yalnız olmadığını; "Kürt halkı devrimle özgürleşecek, Kürt halkı yalnız değildir, Kürt halkına kalkan elleri kıracağız" yazılı kuşlarımızı Okmeydanı sokaklarına bolca atarak gösterdik.

Devrim koşullarının her gün olgunlaştığı günümüzde kitleler Leninistler öncülüğünde iç savaşını zaferle taçlandıracaklardır.

Okmeydanı'ndan
Mücadele Birliği Okurları

EMO'DA 1 MAYIS TOPLANTISI

25 Mart Pazar günü EMO (Elektrik Mühendisleri Odası)'da yaklaşan uluslararası proletaryanın birlik mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'la ilgili bir toplantı gerçekleşti.

1 Mayıs'ta neden Taksim Meydanı'nda olunması gerektiği ekseninde gerçekleştirilen toplantıya Sorun Yayınları Kolektifi ve Sırnı Öztürk, şair dostumuz Ruhan Mavruk ve çeşitli iş kollarında çalışan işçiler katıldı. İlk olarak 1 Mayıs'ın tarihçesinden başlayan ve Türkiye'deki 1 Mayıs alanında yapılan 1 Mayıslarla sona eren bir slayt gösterimi yapıldı. Slayt gösterimi sırasında Gebze zindanında bir tutsağın 1 Mayıs için yazdığı bir şiir okundu. Yine slayt gösterimi esnasında dünyaki 1 Mayısların gösteriminin bitiminde Türkiye'ye geçmeden önce 77 1 Mayıs'ında katledilen 34 işçi şahsında tüm devrim savaşçıları adına saygı duruşu gerçekleşti. Daha sonra slayt gösterimi Türkiye'deki 1 Mayıs'ların gösterimi ile devam etti.

Slayt gösteriminin ardından, konuşmacı olarak Yılmaz Ekşi davet edildi. Kendisi de bir işçi olan Yılmaz Ekşi, yoğun günler yaşadığını ve önümüzde 1 Mayıs'ın olduğunu belirterek "Bizim 1 Mayıs'a ilişkin politikamız 17 yıl boyunca hiç değişmedi" dedi ve sözlerine şöyle devam etti: "Biz hep Taksim dedik. Bizim dışımızdaki herkes meydanlar dedi. Bugüne kadar neden Taksim değil neden başka yerler? sorusunu sormadık ama bugün soracağız. Bize başka meydanları önerenlere burada olsalardı samimi-yetimizle soracaktık niçin başka meydanlar? Niçin Taksim değil? Oysa 1 Mayıs 77 deyim yerindeyse DİSK'in ilk 1 Mayıs'ıydı ve işçi sınıfının kanı orada akıtıldı. Milyonlar o meydandaydı, o meydana burjuvazi bize silah doğrulttu ve o meydana biz devrimin ve sosyalizmin sesini yükselttik. O meydana katledildik, bu yüzden de dedik ki; burjuvazi bu meydana bizim kanımızı dökerek bize yasakladı. Çünkü bu gelişmeler onun için çok ciddi bir düzeye varıyordu, 76'da 400 bin, 77'de 500 bin giderek çığ gibi büyüyen 1 Mayıs... 77 1 Mayıs gerçekten de sosyalizm bayrağının yükseltildiği bir 1 Mayıs oldu." Taksim politikasını savunsun ya da savunmasın herkesin bu kürsüden özgürce düşüncelerini dile getirebileceğini ifade eden Yılmaz Ekşi, sözlerini şöyle sonlandırdı: "Biz 1 Mayıs 77 katliamının 30. yılında yine Taksim'de olacağız. Çünkü Taksim iki sınıfın proletaryanın burjuvaziye karşı sınıf savaşındaki çelikleşmiş iradesinin bir yansımasıdır. Uzlaşmazlığın alanıdır. Deyim yerindeyse başkaldırının alanıdır, sosyalizmin en gür en coşkulu bir sesle yükseltildiği alandır. Nasıl sınıf savaşımı bir zorunluluk olarak duruyorsa kazandığımız, uğruna bedel ödediğimiz mevzilerimizi sonuna kadar savunmamız da bir zorunluluktur. Bu bir irade savaşımıdır, bu bir onurdur, proletaryanın onurunu 17 yıldır gururla, onurla taşıdık. Yalnızlık ve sessizlik fesadıyla bu ses susturulamaz, bu gelişme engellenemez. O yüzden bundan önceki yıllarda Doğu Perinçek'in peşine takılıp Gaziosmanpaşa'ya gidenler bizim bütün çağrılarımıza kulaklarını tıkadılar. Niçin? Toplantılarda şöyle söylediler: 'Mücadele Birliği'nin arkasından sürükleniriz' Evet, gerçekler inatçıdır ve en geç kendilerini kabul ettirirler. Taksim'in dışında her yeri 1 Mayıs alanı olarak görenler Taksim'i 90'dan itibaren terk ettiler. Bu meydana, bu mevziyi sadece bize bıraktılar. Biz omuzlayıp bugüne kadar onurla savunduk. Dedik ki her seferinde BU YÜKSEK BİR ONURDUR. PROLETARYANIN ONURUNU YÜKSEKLERDE TUTMAK KOMÜNİSTLERİN İŞİDİR. GELİN BU ONURU BİRLİKTE PAYLAŞALIM. Şimdi yine yalnız-

zız bu onuru biz taşıyacağız. Ama sendikalarından açıklamalar geliyor ve diyorlar ki; 'katliamın 30. yılında 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız. 1 Mayıs alanı Taksim'dir. 1 Mayıs alanında olacağız' Taksim 1 Mayıs alanıdır diye afişler de yaptılar. O dostlarımıza şöyle söylüyoruz: evet biz Taksim'deyiz ve sizi orada bekliyor olacağız. Eğer gerçekten bugüne kadar bizim taşıdığımız ama sizlerin de bu onuru paylaşmak istediğiniz konusunda karar verirsiniz ve dersiniz ki 'biz 1 Mayıs katliamının 30. yılında; en azından katliamın 30. yılında orada olacağız ve 1 Mayıs'ı devrimci özüne uygun bir biçimde kutlayacağız' bu onuru elbette ki sevinçle ve gururla paylaşıyoruz. Herkesle paylaşmaktan yanayız."

Yılmaz Ekşi'nin ardından Sorun Yayınları Kolektifi'nden Sırnı Öztürk söz aldı ve bugün en önemli görevin komünistlerin birliğinin oluşturulması olduğuna dikkat çekti. "Eğer DİSK başkanı hiç hak etmediği halde 'Taksim'i fethedeceğiz' diyorsa, arkadaşlar boyunca görmek lazım. Bunu söylerken DİSK genel başkanı burjuvaziyle anlaşarak; (...) tekelci sermayenin taraftarlarıyla bir oyun oynuyorlar. Taksim'de olacağız lafı da bir oyundur. Burjuvazi onlara izin verecek, getirip oraya çiçeklerini koyacaklar, Taksim'in bu yolundan girip öbür tarafından çıkacaklar" dedi. Kendilerinin ise 1 Mayıs'ın nerede kutlanması gerektiğine dair bir şey diyemeyeceklerini belirten Sırnı Öztürk, "Yılmaz arkadaşın dediği gibi, sınıf her zaman doğruyu yapmayabilir; siz ona doğru olanı göstermelisiniz" dedikten sonra teşekkür ederek sözlerini bitirdi.

Daha sonra şair dostumuz Ruhan Mavruk söz aldı. Ruhan Mavruk; "Ben şunu açıklıkla söylüyorum yaptığı her şeyi sonuna kadar içtenlikle yapmak isteyen bir insanım. Ben Taksim'den yanayım" dedi. Ardından yeni çıkan kitabından "Mayıs Mektubu" adlı bir şiirini paylaştı.

Şair dostumuz Ruhan Mavruk'un ardından serbest kürsü devam etti ve çeşitli iş kollarında çalışan işçiler, diğer illerden toplantıya katılan işçiler, salondaki konuklar ve öğrenciler söz alarak 1 Mayıs'a ilişkin düşüncelerini ifade ettiler. Konuşmalar esnasında Sarıgazi'de çalışan genç işçiler koro şeklinde 1 Mayıs marşını söylediler ve salondaki herkes onlara eşlik etti.

Tüm konuşmaların ardından ortaklaşılacak şey şu oldu: Taksim devrimle karşı-devrim arasında bir mevzidir, bir irade savaşımıdır. Taksim 1 Mayıs alanıdır. Hepimiz 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız. □

